A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített első tanács)

2019. április 10.*

„Támogatások – Indiából származó alakítható öntöttvasból készült csövek behozatala – (EU) 2016/387 végrehajtási rendelet – Végleges kiegyenlítő vám kivetése – A vasércre kivetett exportadót bevezető és a kivitelre szánt vasérc szállítására hátrányos kettős vasúti fuvarozási politikát létrehozó indiai rendszer – Az [(EU) 2016/1037 tanácsi rendelettel felváltott] 597/2009/EK rendelet 3. cikke 1.a) pontjának iv. alpontja – Pénzügyi támogatás – Termékértékesítés – Valamely magánjogi szervezet pénzügyi támogatásnak minősülő feladat ellátásával való »megbízásában« megnyilvánuló cselekmény – Az 597/2009 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének a) pontja – Valamely támogatás sajátos jellege – Az 597/2009 rendelet 6. cikkének d) pontja – Az előny kiszámítása – Az uniós gazdasági ágazatot ért kár – Az áralákínálás és a kárkülönbözet kiszámítása – Okozati összefüggés – A szubvencióellenes vizsgálat bizalmas adataihoz való hozzáférés – Védelemhez való jog”

A T-300/16. sz. ügyben,

a **Jindal Saw Ltd** (székhelye: Újdelhi [India]),

a **Jindal Saw Italia SPA** (székhelye: Trieszt [Olaszország])

(képviselik őket: R. Antonini és E. Monard ügyvédek)

felpereseknek

az **Európai Bizottság** (képviselik: J.-F. Brakeland és G. Luengo, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

a **Saint-Gobain Pam** (székhelye: Pont-à-Mousson [Franciaország]), képviselik: O. Prost, A. Coelho Dias és C. Bouvarel ügyvédek)

beavatkozó fél,

az Indiából behozott alakítható öntöttvasból (más néven gömbgrafitos öntöttvasból) készült csövekre vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről szóló, 2016. március 17-i (EU) 2016/387 bizottsági végrehajtási rendeletnek (HL 2016. L 73, 1. o.) a felperesekre vonatkozó részében való megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített első tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök, V. Valančius, P. Nihoul, J. Svenningsen (előadó) és U. Öberg bírák,

* Az eljárás nyelve: angol.

hivatalvezető: S. Bukšek Tomac tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2018. július 4-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A felperesek, az indiai jog szerint létrehozott Jindal Saw Ltd magánjogi társaság és az olasz Saw Italia SpA társaság többek között az indiai piacra és kivitelre szánt, alakítható öntöttvasból készült csövek gyártásával és értékesítésével foglalkozik. A jelen ügyben releváns időszakban három kapcsolódó társaság, nevezetesen a Jindal Saw Italia, a Jindal Saw España SL és a Jindal Saw Pipeline Solutions, UK (a továbbiakban együtt: a Jindal Saw értékesítési egységei) vett részt a Jindal Saw termékeinek az Európai Unióban való forgalmazásában.

2 2014. november 10-én a Saint-Gobain Pam, a Saint-Gobain Pam Deutschland GmbH és a Saint-Gobain Pam España S. A. (a továbbiakban együtt: panaszos) a [z Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2016. június 8-i (EU) 2016/1036 európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2016. L 176., 21. o.) felváltott] 2014. január 15-i 37/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2014. L 18., 1. o.) módosított, az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendelettel (HL 2009. L 343., 51. o., helyesbítések: HL 2010. L 7., 22. o.; HL 2016. L 44., 20. o.) összhangban az 1225/2009 rendelet 5. cikke alapján panaszt nyújtott be az Európai Bizottsághoz annak érdekében, hogy a Bizottság folytasson le dömpingellenes vizsgálatot az Indiából származó alakítható öntöttvasból készült csövek behozatalára vonatkozóan.

3 Az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* 2014. december 20-án közzétett hirdetménnyel (HL 2014. C 461., 35. o.) a Bizottság dömpingellenes eljárást indított a szóban forgó behozatalok tárgyában (a továbbiakban: dömpingellenes eljárás).

4 Ezzel párhuzamosan, a panaszos 2015. január 26-án a [z Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2016. június 8-i (EU) 2016/1036 európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2016. L 176., 21. o.) felváltott] 37/2014 rendelettel (HL 2014. L 18., 1. o.) módosított, az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2009. június 11-i 597/2009/EK tanácsi rendelettel (HL 2009. L 188., 93. o.; helyesbítések: HL 2015. L 187., 91. o.; HL 2016. L 44., 20. o.; a továbbiakban: alaprendelet) összhangban az alaprendelet 10. cikke alapján panaszt nyújtott be a Bizottsághoz annak érdekében, hogy az szintén a szóban forgó behozatalok vonatkozásában folytasson le szubvencióellenes vizsgálatot, hivatkozva számos olyan különböző támogatás fennállására, így többek között a vasérc beszerzéséhez kapcsolódó támogatásra, amelyben az indiai termelők részesültek.

5 Az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* 2015. március 11-én közzétett hirdetménnyel (HL 2015. C 83., 4. o.) a Bizottság szubvencióellenes eljárást indított a szóban forgó behozatalok tárgyában (a továbbiakban: szubvencióellenes eljárás).

6 2015. június 24-én a Jindal Saw a dömping elemzése, az uniós gazdasági ágazatnak okozott kár és az uniós érdek egyes vonatkozásai kapcsán benyújtotta észrevételeit a Bizottsághoz. Ezen észrevételek egyaránt vonatkoztak a dömpingellenes eljárásra és a szubvencióellenes eljárásra.

7 A Bizottság 2015. szeptember 18-án elfogadta az Indiából behozott alakítható öntöttvasból (más néven gömbgrafitos öntöttvasból) készült csövekre vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló (EU) 2015/1559 végrehajtási rendeletet (HL 2015. L 244., 25. o.; a továbbiakban: ideiglenes dömpingellenes rendelet). E rendeletben az érintett terméket az Indiából behozott, alakítható öntöttvasból (más néven gömbgrafitos öntöttvasból) készült csövekként határozták meg.

8 2015. október 23-án a Jindal Saw a dömpingellenes eljárásban benyújtotta észrevételeit az előzetes információk kapcsán, ugyanakkor meghallgatás tartását kérte a Bizottságtól.

9 2015. november 20-án találkozóra került sor. 2015. november 24-én a Jindal Saw levelet küldött a Bizottságnak, amelyben megerősített az e találkozóban érintett néhány, többek között az ideiglenes dömpingellenes rendeletben meghatározott érintett termékre és az alulértékesítési összegre vonatkozó kérdést, 2015. november 27-én pedig a dömpingellenes eljárásban benyújtotta a Bizottságnak az említett találkozóból fakadó észrevételeit. 2015. december 9-én a Jindal Saw a dömpingellenes eljárásban és a szubvencióellenes eljárásban közölte bizonyos észrevételeit a Bizottsággal, többek között, elsősorban a vasércre kivetett exportadó támogatás jellege, másodsorban az uniós gazdasági ágazatnak okozott kár, harmadsorban az ideiglenes dömpingellenes rendeletben meghatározott érintett termék felhasználói által készített kérdőívre adott válaszok, negyedsorban pedig az e termékre vonatkozó fogalommeghatározásnak a belső és külső bevonat nélküli csövek termékköréből való kizárása vonatkozásában.

10 2015. december 22-én a Bizottság tájékoztatta a Jindal Saw azokról a lényeges tényekről és szempontokról, amelyek alapján végleges dömpingellenes vámot kíván kivetni az említett termékek behozatalára, valamint azon lényeges tényekről és szempontokról, amelyek alapján ugyanezen behozatalokra végleges kiegyenlítő vámot kíván kivetni (a továbbiakban: végleges tájékoztató). A Jindal Saw a megjegyzései benyújtását megelőzően a 2016. január 12-én kelt levélben négy konkrét kérdés kapcsán további tájékoztatást kért. A Jindal Saw a 2016. január 13-án kelt levélben a szubvencióellenes eljárásban tájékoztatást kért a Bizottságtól a szállítási költség „kerekített átlagának” kiszámítását illetően. A Bizottság a 2016. január 19-i levelében válaszolt erre a kérelemre.

11 2016. január 20-án a Jindal Saw a dömpingellenes eljárásban és a szubvencióellenes eljárásban benyújtotta a végleges tájékoztatóra vonatkozó megjegyzéseit.

12 2016. január 27-én a Bizottság kiegészítő végleges tájékoztatóra vonatkozó közleményt küldött a Jindal Saw részére a támogatásoknak a dömpingellenes eljárásban való kiszámítása vonatkozásában tett kiigazításokat illetően. A megjegyzések benyújtására nyitva álló határidő lejártát 2016. január 29-ben állapították meg.

13 2016. január 28-án a Jindal Saw részt vett a Bizottság által szervezett találkozón. Ezen a találkozón szó esett többek között azon támogatásra vonatkozó következtetésekről, amelyeknek a vasércre kivetett exportadó és a vasérc vonatkozásában kialakított kettős vasúti fuvarozási politika (Dual Freight Policy, a továbbiakban: DFP) minősül, továbbá a hivatkozott valamennyi támogatási intézkedésre vonatkozó számításokról, az uniós gazdasági ágazatnak okozott kárról és a dömpingről. A Bizottság ugyanezen a napon levelet küldött a Jindal Saw részére, amelyben tájékoztatta a dömpingellenes eljárás és a szubvencióellenes eljárás keretében az uniós gazdasági ágazatnak okozott kárra vonatkozó mutatók kiszámítása vonatkozásában tett kiigazításokról. A megjegyzések benyújtására nyitva álló határidő lejártát 2016. február 1-jében állapították meg.

14 2016. február 1-jén a Jindal Saw két levelet küldött a Bizottság részére, ismertetve egyrészt az uniós gazdasági ágazatnak okozott kárra vonatkozó egyes mutatók vonatkozásában tett kiigazításokkal, másrészt pedig a 2016. január 28-i találkozóval kapcsolatos megjegyzéseit. E levelek továbbá különböző tájékoztatás iránti kérelmeket is magukban foglaltak.

15 A dömpingellenes és szubvencióellenes eljárásokat követően a Bizottság elfogadta az Indiából behozott alakítható öntöttvasból (más néven gömbgrafitos öntöttvasból) készült csövekre vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről szóló, 2016. március 17-i (EU) 2016/387 végrehajtási rendeletet (HL 2016. L 73., 1. o.; a továbbiakban: megtámadott rendelet), valamint az Indiából behozott alakítható öntöttvasból (más néven gömbgrafitos öntöttvasból) készült csövekre vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, azon 2016. március 17-i (EU) 2016/388 végrehajtási rendeletet (HL 2016. L 73., 53. o.), amely a Jindal Saw és Jindal Saw Italia kontra Bizottság ügyben (T-301/16) megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezte.

16 A megtámadott rendeletben az érintett termék a végleges fogalommeghatározás szerint „az Indiából származó, jelenleg az ex 73030010 és ex 73030090 KN-kód alá besorolt, alakítható öntöttvasból (más néven gömbgrafitos öntöttvasból) készült csövek […], kizárva a belső vagy külső bevonattal el nem látott csöveket” (a továbbiakban: érintett termék).

Az eljárás és a felek kérelmei

17 A Törvényszék Hivatalához 2016. június 13-án benyújtott keresetlevelükkel a felperesek előterjesztették a jelen keresetet. Az ellenkérelmet, a választ és a viszonválaszt 2016. szeptember 27-én, 2016. november 21-én, illetve 2017. január 26-án nyújtották be a Törvényszék Hivatalához.

18 Mivel a Törvényszék tanácsainak összetétele megváltozott, az ügyet új, az első tanácsba beosztott előadó bírónak osztották ki.

19 A felperesek 2016. november 21-én, 2016. november 21-én és 2017. február 14-én a keresetben, a válaszban, illetve a viszonválaszban szereplő bizonyos információk bizalmas kezelése iránti kérelmet nyújtottak be. A Bizottság 2016. október 24-én az ellenkérelemben szereplő egyik melléklet bizalmas kezelése iránti kérelmet nyújtott be.

20 A Törvényszék Hivatalához 2016. október 18-án érkezett beadványával a Saint-Gobain Pam kérte, hogy a Bizottság kérelmeinek támogatása végett a jelen ügybe beavatkozhasson. 2017. január 19-i végzésével a Törvényszék első tanácsának elnöke megengedte ezt a beavatkozást.

21 A beavatkozó fél 2017. március 6-án beavatkozási beadványt nyújtott be a Törvényszék Hivatalához. A Bizottság és a felperesek 2017. március 24-én, illetve 2017. április 19-én benyújtották az e beadványra vonatkozó észrevételeiket.

22 2017. július 20-án a Törvényszék a Törvényszék eljárási szabályzata 91. cikkének b) pontja alapján és ezen eljárási szabályzat 103. cikke (1) bekezdése alkalmazásának sérelme nélkül felszólította a Bizottságot, hogy mutassa be az ahhoz szükséges adatokat, amelyek lehetővé teszik a megtámadott határozat (284) preambulumbekezdésében hivatkozott elírás következményeire vonatkozóan az ellenkérelemben nyújtott bizonyos magyarázatok hitelességének ellenőrzését (a továbbiakban: elírás).

23 2017. augusztus 10-én a Bizottság elektronikus úton benyújtotta a Törvényszék által elrendelt bizonyításfelvétellel érintett adatokat.

24 A felekkel 2017. szeptember 14-én közölt határozattal a Törvényszék pervezető intézkedés keretében felhívta a felpereseket képviselő ügyvédeket arra, hogy bizonyos feltételek mellett a Törvényszék Hivatalának helyiségeiben tekintsenek be az említett adatokba. E találkozóra 2017. szeptember 26-án és 27-én került sor.

25 2017. október 18-án, azt követően, hogy ügyvédeik betekintettek a szóban forgó adatokba, a felperesek észrevételeket nyújtottak be (a továbbiakban: 2017. október 18-i észrevételek). Ugyanezen a napon a felperesek az említett adatok némelyike tekintetében bizalmas kezelés iránti kérelmet nyújtottak be a beavatkozóval szemben.

26 2017. november 14-én a Bizottság a 2017. október 18-i észrevételekben szereplő egyes adatok tekintetében bizalmas kezelés iránti kérelmet nyújtott be a beavatkozóval szemben.

27 2017. november 22-én a Bizottság benyújtotta 2017. október 18-i észrevételekre vonatkozó észrevételeit.

28 2017. december 15-én a beavatkozó benyújtotta a 2017. október 18-i észrevételekre és a Bizottság észrevételeire vonatkozó észrevételeit.

29 2018. április 27-én a Törvényszék pervezető intézkedések keretében bizonyos kérdések megválaszolására és bizonyos dokumentumok benyújtására hívta fel az eljárás feleit. A felek e felhívásnak az előírt határidőn belül eleget tettek. A feleknek lehetőségük nyílt arra, hogy észrevételeket tegyenek az észrevételeik vonatkozásában adott válaszokra, amely lehetőséggel az előírt határidőn belül éltek is.

30 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– a felpereseket érintő részében semmisítse meg a megtámadott rendeletet;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére;

31 A beavatkozó által támogatott Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet mint megalapozatlant utasítsa el;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

32 A Törvényszék a 2018. július 4-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszait.

A jogkérdésről

A 2017. október 18-i észrevételek elfogadhatóságáról

33 A felperesek a 2017. október 18-i észrevételeket az alábbiakban ismertetett körülmények között nyújtották be.

34 A Bizottság a közigazgatási eljárás végső szakaszában tájékoztatta a feleket arról, hogy elírás történt. E hiba, amely az uniós gazdasági ágazat egyes kármutatóihoz kapcsolódott, lényegét tekintve abból állt, hogy az uniós gazdasági ágazat exportértékesítéseinek egy része uniós értékesítésként került figyelembevételre. Következésképpen a Bizottság módosította az uniós gazdasági ágazat értékesítéseire vonatkozó adatokat, valamint felülvizsgálta az azon további mutatókra vonatkozó adatokat, amelyekre az elírás közvetve befolyással volt.

35 A felperesek a keresetlevélben előadták, hogy a Bizottság nem folytatta le az elírás kijavításához kapcsolódó valamennyi felülvizsgálatot.

36 A Bizottság az ellenkérelmében részletesen kifejtette, hogy az elírás bizonyos számadatok másolása során történt, amelyek egy táblázatkezelő szoftver használatával készített számítógépes táblázatban szerepeltek, amelyet egy uniós gyártó kérdőívre adott válaszaihoz csatoltak, amelyek egy külön számítógépes táblázatban szerepeltek, és hogy ez a hiba a kijavítottakon kívül nem érintett más mutatókat, mivel e további mutatók meghatározására külön számítógépes táblázatokban került sor.

37 A Bizottság álláspontja szerint csak azon kármutatók voltak érintettek és kerültek felülvizsgálatra, amelyekhez kapcsolódóan az e külön táblázatban szereplő integrált számítási képletekben az elírással érintett adatokra mutató automatikus linkeket hoztak létre.

38 A Bizottság azt javasolta, hogy az alaprendelet 29. cikk értelmében bizalmasnak minősülő érintett adatokat az eljárási szabályzat 103. cikkének sérelme nélkül bocsássák a Törvényszék rendelkezésére, hogy a felperesek ellenőrizhessék a fenti 36. és 37. pontban kifejtett magyarázatok megalapozottságát.

39 A Törvényszék által 2017. július 20-án elrendelt bizonyításfelvételt követően a Bizottság egy USB-adattárolót bocsátott a Törvényszék Hivatalának rendelkezésére, amely tartalmazta a benyújtandó adatokat. Az említett bizonyításfelvétellel együttesen értelmezett, 2017. szeptember 14-én közölt határozattal lehetővé tették a felpereseket képviselő ügyvédek számára, hogy titoktartási kötelezettségvállalás aláírása mellett, kizárólag annak érdekében, hogy az elírás következményeire vonatkozóan az ellenkérelemben nyújtott bizonyos magyarázatok hitelességét ellenőrizhessék, a Törvényszék Hivatalában betekintsenek az ezen USB-adattárolón szereplő dokumentumokba.

40 A 2017. október 18-i észrevételekben, amelyeket e találkozót követően nyújtottak be, a felperesek nem vitatják az említett magyarázatok hitelességét, ugyanakkor állításuk szerint öt újabb hibát fedeztek fel a megtekintett dokumentumokban, amelyek alátámasztják kifogásaik egy részét.

41 A Bizottság elsősorban a 2017. október 18-i észrevételek elfogadhatatlanságára hivatkozik, mivel azok a Törvényszék által elfogadott bizonyításfelvétel és pervezető intézkedés tárgyától eltérő kérdésekre vonatkozik. Másodlagosan arra hivatkozik, hogy a felperesek által azonosított hibák kijavítása nem változtatta meg a megtámadott rendeletben általa lefolytatott elemzést.

42 A beavatkozó, akitől a szóban forgó bizalmas információk nagy része származik, lényegében arra hivatkozik, hogy az alaprendelet nem jogosítja fel az uniós intézményeket arra, hogy a valamely vállalkozás által a részükre átadott bizalmas adatokat e vállalkozás engedélye nélkül nyilvánosságra hozzák. A beavatkozó másodlagosan azt kéri, hogy annál szélesebb körben férhessen hozzá az érintett adatokhoz, mint amelyet korábban a részére biztosítottak.

43 Először is meg kell állapítani, hogy a felperesek által a 2017. október 18-i észrevételekben hivatkozott öt hiba nem függ össze a Törvényszék által elfogadott bizonyításfelvétel és pervezető intézkedés alapjául szolgáló elírással, ennélfogva pedig ezen intézkedések tárgyával.

44 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet részletesen szabályozza az érdekelt feleknek a dömpingellenes vizsgálat keretében begyűjtött adatokhoz való hozzáférését. Az alaprendelet az eljárási garanciák teljes rendszerét írja elő, amelyek célja egyrészt az, hogy az érdekelt felek számára lehetővé váljon az érdekeik hasznos módon történő védelme, másrészt pedig hogy szükség esetén fennmaradjon az ezen vizsgálat során felhasznált információk bizalmas jellege, és olyan szabályokat foglal magában, amelyek lehetővé teszik e két követelmény összeegyeztetését (lásd analógia útján: 2016. június 30-i Jinan Meide Casting kontra Tanács ítélet, T-424/13, EU:T:2016:378, 96. pont).

45 E tekintetben az alaprendelet 29. cikkének (1) bekezdése megállapítja azt az elvet, amely szerint a hatóságoknak bármely bizalmas jellegű információt bizalmasként kell kezelniük, ha e bizalmas jelleget alapos indokok igazolják. Ezen cikk (5) bekezdése tiltja többek között, hogy a Bizottság az információ

szolgáltatójának külön engedélye nélkül felfedjen bármely olyan, az említett rendelet alapján kapott információt, amelynek a bizalmas kezelését ez utóbbi kérte, és hogy – a kifejezetten előírt kivételtől eltekintve – közzétegye azokat a belső dokumentumokat, amelyeket az Unió hatóságai készítettek.

46 Az alaprendelet számos olyan rendelkezést is tartalmaz, amely lehetővé teszi az érdekelt felek védelemhez való jogaihoz kapcsolódó követelményeknek, valamint a bizalmas információk védelme szükségességéhez kapcsolódó követelményeknek az összeegyeztetését. Egyrészt az alaprendelet 11. cikkének (7) bekezdése és 30. cikke alapján az érdekelt felek rendelkezésére álló információkhoz való hozzáférést korlátozza ezen információk bizalmas jellege. Másrészt az alaprendelet 29. cikkének (2)–(4) bekezdése számos szabályt ír elő az információk bizalmassága tiszteletben tartására vonatkozóan annak érdekében, hogy az érdekelt felek említett jogai ne sérüljenek.

47 A jelen esetben azok a dokumentumok, amelyekbe a felpereseket képviselő ügyvédek jogosultak voltak betekinteni, az uniós gazdasági ágazatot a jelen ügyben alkotó három vállalat közül kizárólag kettő társaságra vonatkozóan tartalmaztak kereskedelmi adatokat. Az alaprendelet 29. cikke értelmében vett bizalmas jellegű adatokról van szó, amit a felek nem vitatnak.

48 Olyan dokumentumokról van szó, amelyek hozzáférhetővé tételét a felperesek az alaprendelet alapján nem követelhették. Az e dokumentumokhoz való hozzáférést csak az ügyvédeik számára és kizárólag a Bizottság által ejtett elírás következményeinek a vizsgálata lehetővé tétele érdekében biztosították a Törvényszék egyik határozatában, amely szigorúan korlátozta e hozzáférést, hogy – amint az a Törvényszék által elfogadott bizonyításfelvételből és pervezető intézkedésből következik – biztosítsa a felperesek védelemhez való jogának tiszteletben tartását.

49 Egyrészt ugyanis a Törvényszék által elrendelt bizonyításfelvétel megfogalmazása egyértelmű volt. A Bizottságnak csak azokat az adatokat kellett hozzáférhetővé tennie, amelyek az elírás következményeire vonatkozóan az ellenkérelemben nyújtott bizonyos magyarázatok hitelességének ellenőrzéséhez feltétlenül szükségesek voltak.

50 Másrészt a felekkel 2017. szeptember 14-én közölt határozat pervezető intézkedés keretében kizárólag annak érdekében írta elő a szóban forgó adatokhoz való hozzáférést, hogy az említett magyarázatokat illetően biztosítsa a felperesek védelemhez való jogának a jelen eljárásban való tiszteletben tartását, nem pedig azért, hogy az alaprendeletben előírt biztosítékokon túl információt nyújtson a felperesekről az érdekelt felek részére, ami ellentétes lenne az említett adatok bizalmas kezelésének a tiszteletben tartásával. Másrészt hangsúlyozni kell, hogy a közigazgatási eljárásban a felperesek jogait az alaprendelet 11. cikkének (7) bekezdése, valamint e rendelet 29. és 30. cikke biztosítja.

51 A fentiekből az következik, hogy a jelen ügy nem hasonlítható valamely olyan helyzethez, amelyben a Törvényszék az eljárási szabályzat 103. cikkének (3) bekezdése alapján és az e cikk (2) bekezdése szerinti mérlegelés alapján úgy határoz, hogy általános jelleggel az ellenérdekű felperes vagy alperes tudomására hozza a másik fél által benyújtott bizalmas tájékoztatásokat vagy mellékleteket. A jelen ügyben ugyanis a Törvényszék kizárólag annak érdekében biztosított különleges hozzáférést a felperesek ügyvédei számára a Bizottság által a vitatott mutatók megállapításához használt számítógépes táblázatokhoz, hogy lehetővé tegye számukra az elírás következményeire, különösen az e táblázatokban létrehozott linkekre vonatkozóan az ellenkérelemben nyújtott bizonyos magyarázatok hitelességének ellenőrzését. Következésképpen a felperesek nem hivatkozhatnak arra, hogy általános hozzáféréssel rendelkeztek olyan új információkhoz, amelyekről tudomást szerezve olyan új jogalapokra és kifogásokra hivatkozhattak, amelyeket az eljárási szabályzat 84. cikke alapján elfogadhatónak kell tekinteni.

52 E tekintetben azt is meg kell jegyezni, hogy maguk a felperesek nem kérték a Törvényszéktől, hogy az tegye lehetővé a számukra a szóban forgó dokumentumokhoz való hozzáférést, hogy azok felett általános jelleggel rendelkezzenek. Épp ellenkezőleg, a felperesek a válaszban kifejezetten azt kérték, hogy e hozzáférést kizárólag az elírás következményeire vonatkozóan az ellenkérelemben nyújtott bizonyos magyarázatok hitelességének ellenőrzése érdekében biztosítsák a részükre.

53 A fenti megfontolások összessége alapján a 2017. október 18-i észrevételeket mint elfogadhatatlanokat el kell utasítani.

54 Ebből következően a beavatkozó arra irányuló másodlagos kérelméről, hogy szélesebb körben férhessen hozzá az érintett adatokhoz, nem szükséges határozni.

Az ügy érdeméről

55 Keresetük alátámasztása érdekében a felperesek lényegében hét jogalapra hivatkoznak, amelyek az alaprendelet különböző formában való megsértésén alapulnak, nevezetesen:

– az első, a Kereskedelmi Világszervezetet (WTO) létrehozó, 1994. április 15-én Marrakeshben megkötött megállapodás 1 A mellékletében szereplő, a szubvenciókról és a kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás (HL 1994. L 336., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 80. o.; a továbbiakban: TKI-megállapodás) 1.1a. cikke 1. pontjának iv. alpontjával és 1.1a. cikke 1. pontjának iii. alpontjával lényegében megegyező, az alaprendelet 3. cikkének az e cikk 1.a) pontja iii. alpontjával összefüggésben értelmezett 1.a) pontja iv. alpontja megsértésére alapított jogalap;

– a második, az alaprendelet 10. cikkének és a védelemhez való jognak a megsértésére alapított jogalap;

– a harmadik, az alaprendelet 4. cikke (1) bekezdésének és (2) bekezdése a) pontjának a megsértésére alapított jogalap;

– a negyedik, az alaprendelet 3. cikke 2. pontjának, 6. cikke d. pontjának és 15. cikke (1) bekezdésének a megsértésére alapított jogalap.

– az ötödik az alaprendelet 8. cikke (1), (2) és (5) bekezdésének, és ebből következően a 15. cikke (1) bekezdésének a megsértésére alapított jogalap;

– a hatodik, az alaprendelet 8. cikke (1), (2), és (4)–(7) bekezdésének, 9. cikke (1) bekezdésének és 10. cikke (6) bekezdésének a megsértésére alapított jogalap;

– a hetedik, az alaprendelet 30. cikke (4) és (5) bekezdésének és a védelemhez való jognak a megsértésére alapított jogalap.

56 Elsőként a második és hetedik jogalapot kell egymást követően megvizsgálni.

Az alaprendelet 10. cikkének és a védelemhez való jognak a megsértésére alapított, második jogalapról

57 A második jogalap keretében, amely két részre oszlik, a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság, mivel belefoglalta a DFP-t a vizsgálatba, jóllehet ezen intézkedés sem a vizsgálat alapját képező panaszban, sem pedig a vizsgálat megindításáról szóló értesítésben nem került említésre, megsértette az alaprendelet 10. cikkét és a Jindal Saw védelemhez való jogát.

58 A felperesek az első rész keretében előadják, hogy mivel az alaprendelet 10. cikke (2) bekezdésének c) pontja előírja, hogy a támogatás fennállására vonatkozó bizonyítéknak szerepelnie kell a panaszban, és hogy mivel a jelen ügyben a DFP tekintetében ez nem történt meg, a Bizottságnak új panasz alapján vagy hivatalból újabb, különálló vizsgálatot kellett volna indítania. Hozzáteszik, hogy a Bizottság nem tarthatja fenn a jogot arra, hogy a vizsgálat során az eljárás megindításáról szóló értesítésben hivatkozott támogatásokon kívüli egyéb megállapítható támogatásokat vizsgáljon.

59 A második rész keretében a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság, mivel belefoglalta a DFP-t a vizsgálatba, megsértette a Jindal Saw védelemhez való jogát, mivel ez utóbbi csak a végleges tájékoztatóról való tudomásszerzés útján értesült e vizsgálat tárgyáról, ennélfogva pedig nem ugyanazokkal a határidőkkel és értesítési határidőkkel rendelkezett a DFP-re vonatkozó megjegyzései benyújtására, mint amellyel a vizsgálat további vonatkozásai kapcsán rendelkezett.

60 A beavatkozók által támogatott Bizottság vitatja ezen jogalap megalapozottságát.

61 Az első részt illetően emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 10. cikke (1) bekezdésének megfelelően a szubvencióellenes vizsgálat megindítása főszabály szerint az uniós ágazat nevében történő panasz benyújtását követeli meg. E rendelet 10. cikkének (2) bekezdése értelmében az ilyen panasznak a kiegyenlíthető támogatás fennállásának igazolása tekintetében elegendő bizonyítékot kell tartalmaznia. Az említett rendelet 10. cikkének (2) bekezdésének c) pontja előírja „a kérdéses támogatások […] természetével […] kapcsolatos bizonyítékok[…]” benyújtását.

62 A felperesek lényegében azt róják fel a Bizottságnak, hogy az belefoglalta a DFP-t a vizsgálatba, miközben a panaszban ez nem került említésre, ami sérti az alaprendelet 10. cikkének (1) és (2) bekezdését.

63 Ugyanakkor e kifogás minden ténybeli alapot nélkülöz, mivel a DFP hivatkozásra került a panaszban. A panaszos ugyanis a panaszban utal az indiai kormánytól származó azon dokumentumokra, amelyekben mind a vasércre kivetett exportadó, mind pedig a DFP említésre kerül annak bizonyítása érdekében, hogy e hatóságok célja a vasércexport visszaszorítása volt. Ezenkívül a panaszos az acéliparral foglalkozó munkacsoport tizenkettedik ötéves tervéről szóló, 2011-es jelentésében foglalt szakaszra hivatkozik, amelynek értelmében „az országból származó vasércexportot […] a vasércre kivetett 20% mértékű *ad valorem* exportvámmal és […] az exportra szánt vasércre való jelentősen magasabb vasúti fuvardíj felszámításával szorítják vissza”.

64 Ezenkívül, amint azt a Bizottság hangsúlyozta, a felperesek összekeverik a vasérc-értékesítésre vonatkozó támogatási rendszert az e rendszerhez kapcsolódó konkrét eszközzel. Mind a panaszban, mind pedig a vizsgálat megindításáról szóló értesítésben hivatkozás történik arra a körülményre, hogy az indiai kormány intézkedés végrehajtásával bízott meg egy magánszervezetet, illetve e szervezetet intézkedés végrehajtására utasította, mivel kifejezetten említésre került, hogy a jó minőségű vasérc értékesítésére a megfelelő nagyságú díjazásnál alacsonyabb összeg megfizetése ellenében került sor. Ennélfogva sem a panasz, sem pedig a vizsgálat megindításáról szóló értesítés nem korlátozódott az exportadóra történő hivatkozásra. Ennélfogva a második jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

65 A fentiekből az következik, hogy a második rész szintén minden ténybeli alapot nélkülöz. Ugyanis, mivel a panaszban hivatkozás történt a DFP-re, a Jindal Saw a 2015. decemberi végleges tájékoztatót megelőzően tudomást szerzett arról, hogy a DFP a szóban forgó támogatási rendszer egyik elemeként érintett volt.

66 Mindazonáltal meg kell jegyezni, hogy a Jindal Saw által a közigazgatási eljárás során a Bizottság előtt előadott valamennyi érv annak megállapítására irányult, hogy az exportkorlátozások általánosságban – függetlenül azok pontos jellegétől – pénzügyi támogatásnak minősülhetnek-e, vagy sem.

67 Ezenkívül a Jindal Saw a végleges tájékoztatásra vonatkozó észrevételeiben szintén nem tett különbséget az exportadó és a DFP között, ugyanakkor általánosságban ismételten előadta az exportkorlátozásokra vonatkozó érveit. Ebből következően a Jindal Saw-nak az exportkorlátozásokra vonatkozó észrevételei mindkét intézkedést magukban foglalják, amelyek együttesen alkotják a szóban forgó támogatási rendszert.

68 Ennélfogva a második jogalap második részét, ebből következően pedig a második jogalapot mint megalapozatlant teljes egészében el kell utasítani.

Az alaprendelet 30. cikke (4) és (5) bekezdésének és a védelemhez való jognak a megsértésére alapított, hetedik jogalapról

69 A hetedik jogalap lényegében két részre oszlik.

70 Az első rész keretében a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság megsértette az alaprendelet 30. cikkének (4) és (5) bekezdését, továbbá a Jindal Saw meghallgatáshoz való jogát azzal, hogy egyes bizonyítékokat csak azt követően bocsátotta ez utóbbi rendelkezésére, hogy az két 2016. február 1-jén kelt levelében ezt kérte.

71 Az ítélkezési gyakorlatra hivatkozva a felperesek hangsúlyozzák, hogy amikor az uniós intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, az uniós jogrend által biztosított jogok tiszteletben tartása még nagyobb jelentőséggel bír, és hogy e biztosítékok között szerepel az érdemben való meghallgatáshoz való jog. Márpedig nem zárható ki teljes mértékben, hogy ha a Jindal Saw-nak lehetősége lett volna arra, hogy észrevételeket tegyen azon információk kapcsán, amelyek iránt az elírás által befolyásolt kármutatók és az uniós gazdasági ágazat költségei – ideértve a Saint-Gobain PAM csoport értékesítési egységeinek értékesítési, adminisztratív és általános költségeit – vonatkozásában kérelmet nyújtott be, a közigazgatási eljárás eltérő és számára kedvezőbb eredményre vezethetett volna, mivel a Bizottság már korábban felülvizsgálta volna álláspontját azon észrevételek folytán, amelyeket az érdekelt felek nyújtottak be hozzá.

72 A második rész keretében a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság megsértette az alaprendelet 30. cikkének (5) bekezdését, valamint a Jindal Saw meghallgatáshoz való jogát, mivel nem biztosított ez utóbbi részére elengedő időt arra, hogy a módosított kármutatókra vonatkozó tájékoztatást követően benyújtsa észrevételeit. E tekintetben arra hivatkoznak, hogy nem zárható ki teljes mértékben, hogy ha a módosított kármutatókra vonatkozó tájékoztatást követően az említett rendelkezés előírásainak megfelelő határidőt biztosítottak volna a Jindal Saw részére, részletesebben kifejthette volna észrevételeit, ami arra vezethette volna a Bizottságot, hogy megváltoztassa álláspontját.

73 A beavatkozók által támogatott Bizottság vitatja ezen jogalap megalapozottságát.

74 Elöljáróban, először is meg kell jegyezni, hogy amennyiben valamely szubvencióellenes vizsgálatban érdekelt felek, különösen az érintett exportáló gyártók érdekeik védelmében hozzá kívánnak férni azon tényeket és megfontolásokat érintő információkhoz, amelyek szubvencióellenes intézkedések alapjául szolgálhatnak, a Bizottság köteles tiszteletben tartani bizonyos eljárási elveket és garanciákat.

75 E tekintetben meg kell állapítani, hogy egyrészt az alaprendelet 30. cikke tartalmaz néhány szabályt az érdekelt felek meghallgatáshoz való jog gyakorlására vonatkozóan, amely jog az uniós jogrend által elismert alapvető jognak minősül. E cikk a (2) bekezdésében előírja az azon lényeges tényekről és szempontokról való tájékoztatáshoz való jogot, amelyek alapján a Bizottság végleges kiegyenlítő vámokat kíván kivetni. Az említett cikk ezenkívül a (4) bekezdésének második albekezdésében úgy rendelkezik, hogy amennyiben a Bizottság a vele korábban közöltektől eltérő tényekre és megfontolásokra kívánja alapozni valamely határozatát, e tényeket és megfontolásokat a lehető

legrövidebb időn belül közzé kell tennie, az (5) bekezdésében pedig előírja, hogy az érintett feleknek főszabály szerint legalább tíz nappal kell rendelkezniük az észrevételei megtételére, ugyanakkor ennél rövidebb határidő is megállapítható, ha újabb végleges nyilvánosságra hozatalról van szó.

76 Egyrészt az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a védelemhez való jog tiszteletben tartásából fakadó követelmények nemcsak a szankció kiszabásával fenyegető eljárások keretében állnak fenn, hanem az olyan, szubvencióellenes rendeletek elfogadását megelőző vizsgálati eljárások során is, amelyek az érintett vállalkozásokat közvetlenül és személyükben érinthetik, és részükre hátrányos következményekkel járhatnak. Közelebbről, az információknak a vizsgálati eljárás során az érintett vállalkozásokkal való közlése keretében az e vállalkozások védelemhez való jogának a tiszteletben tartása megköveteli, hogy e vállalkozásoknak ezen eljárás során lehetőséget kell biztosítani arra, hogy hasznos módon kifejtsék a hivatkozott tények és körülmények helytállóságával és relevanciájával kapcsolatos, valamint a Bizottság által a támogatás fennállására és az abból eredő kárra vonatkozóan tett állításnak az alátámasztására felhasznált bizonyítékokkal kapcsolatos álláspontjukat (lásd analógia útján: 2012. február 16-i Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP ítélet, C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

77 Jóllehet a védelemhez való jog tiszteletben tartása kétségtelenül alapvető jelentőséggel bír a szubvencióellenes eljárásokban (lásd analógia útján: 2012. február 16-i Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP ítélet, C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), az e jogok tiszteletben tartásához kapcsolódó szabálytalanság fennállása csak abban az esetben vezethet a kiegyenlítő vám kivetését elrendelő rendelet megsemmisítéséhez, ha e szabálytalanság folytán fennáll annak a lehetősége, hogy a közigazgatási eljárás más eredménnyel zárult volna, ami így ténylegesen érintette volna a felperes védelemhez való jogait (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2009. október 1-jei Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ítélet, C-141/08 P, EU:C:2009:598, 107. pont).

78 Ugyanakkor emlékeztetni kell arra, hogy e fél nem kötelezhető annak bizonyítására, hogy Bizottság határozata eltérő lett volna, hanem csak azt kell bizonyítania, hogy ez a lehetőség nem zárható ki teljes mértékben, mivel az említett fél a feltárt eljárási szabálytalanság hiányában jobban tudta volna biztosítani a védelmét (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2012. február 16-i Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NRTP ítélet, C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78, 78. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

79 Ezzel szemben az érintett félnek konkrétan alá kell támasztania, hogy az említett eljárási szabálytalanság hiányában mennyiben tudta volna jobban biztosítani a védelmét, és nem hivatkozhat kizárólag arra, hogy nem tudtak észrevételeket tenni hipotetikus helyzetekre vonatkozóan (lásd analógia útján: 2017. június 1-jei Changmao Biochemical Engineering kontra Tanács ítélet, T-442/12, EU:T:2017:372, 145. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

80 Másodszor, meg kell jegyezni, hogy a jelen ügyben a Bizottság a végleges tájékoztatásban valamennyi olyan tényt és megfontolást közölte az érdekelt felekkel, amelyet lényegesnek ítélt, és amely alapján kiegyenlítő vámot kívánt kivetni, ideértve a kármutatókra vonatkozó számadatokat és az e mutatókat alátámasztó tendenciák vizsgálatát. A Bizottság közelebbről egyrészt megállapította, hogy az uniós gazdasági ágazat értékesítései több mint 6%-kal csökkentek, és e gazdasági ágazat piaci részesedése egy hanyatló piacon hozzávetőleg 2,5%-kal csökkent. Másrészt a Bizottság szintén az említett gazdasági ágazat kapcsán megjegyezte, hogy az alacsony jövedelmezőség az értékesítések és az uniós piaci részesedés visszaesésével társulva az uniós gazdasági ágazatot nehéz gazdasági és pénzügyi helyzetbe hozta, és az összes általa relevánsnak ítélt kármutató átfogó elemzése alapján és az uniós gazdasági ágazat nehéz gazdasági és pénzügyi helyzetére tekintettel a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az uniós gazdasági ágazatot az alaprendelet 8. cikke értelmében jelentős kár érte.

81 Az első kifogás egyrészt az alaprendelet 30. cikke (4) bekezdésének a megsértésére vonatkozik, amelyet az ugyanezen cikk (2) bekezdésével összefüggésben kell értelmezni, másrészt pedig a védelemhez való jog arra tekintettel való megsértésére, hogy nem adták át a Jindal Saw részére az általa két 2016. február 1-jén kelt levélben kért információkat először is az elírás felfedezése folytán módosított kármutatókra vonatkozó tájékoztatást, másodszor pedig az uniós gazdasági ágazat különböző költségeit illetően.

82 Ami elsőként a Jindal Saw által kért, az uniós kármutatók tekintetében tett módosításokra vonatkozó információk közlésének az elmaradását illeti, meg kell jegyezni, hogy először is a Bizottság a 2016. január 28-i közleményében, amelyben tájékoztatta a Jindal Saw-t az uniós gazdasági ágazatnak okozott kárra vonatkozó mutatók vonatkozásában tett kiigazításokról, kifejezetten említést tett azokról a kármutatókról, amelyek az elírás felfedezése folytán módosításra kerültek, így nevezetesen azokról a kármutatókról, amelyek először is az uniós összfelhasználásra, másodszor az exportáló gyártók piaci részesedésére, harmadszor az uniós gazdasági ágazat piaci részesedésére, negyedszer pedig az ezen piaci ágazatban alkalmazott eladási árra vonatkoztak. Továbbá egy ezen közleményhez csatolt melléklet megismételte az érintett számadatokat, amelyek a végleges tájékoztatóhoz hasonlóan értéktartományok formájában kerültek megállapításra. Végül a Bizottság az említett írásbeli közleményben kifejezetten kimondta, hogy e módosítások nem eredményeztek változást sem a tendenciák vonatkozásában tett következtetésekben, sem pedig azon végső következtetésekben, amelyeket korábban közöltek az érdekelt felekkel.

83 E megállapításokból az következik, hogy a Bizottság által az elírás javításából következően tett módosítások önmagukban nem minősülnek az alaprendelet 30. cikkének (2) bekezdése értelmében vett lényeges tényeknek és szempontoknak, mivel e módosítások nem eredményeztek változást azon tendenciákra nézve, amelyeken a kár értékelése alapult. Ennélfogva a Bizottság az említett rendelet 30. cikke (4) bekezdésének második albekezdése alapján nem volt köteles arra, hogy tájékoztassa a Jindal Saw-t az említett módosításokról, és még kevésbé volt köteles helyt adni ez utóbbi arra irányuló kérelmének, hogy e kérdés vonatkozásában további tájékoztatást kapjon. Ennélfogva nem sértette meg az alaprendelet 30. cikke (2) és (4) bekezdését.

84 Ami másrészt a meghallgatáshoz való jog megsértésére vonatkozó állítást illeti, meg kell állapítani, hogy a Bizottság a 2016. január 28-i írásbeli közleményében valamennyi szükséges adatot rendelkezésre bocsátotta, amely lehetővé tette a Jindal Saw számára, hogy kifejtse álláspontját az elírás folytán tett módosítások vonatkozásában, amit a Jindal Saw a 2016. február 1-jén kelt első levelében egyébként meg is tett. E tekintetben ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a felperesek a Törvényszék előtti eljárásban a 2016. február 1-jén a Bizottság részére benyújtott észrevételekhez képest nem nyújtottak be újabb észrevételeket. Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a Bizottság azt követően fogadta el a megtámadott rendeletet, hogy a Jindal Saw-nak alkalma volt valamennyi hasznos észrevétel előterjesztésére, és hogy a felperesek nem bizonyították a jelen eljárásban, hogy a Jindal Saw jobban érvényesíthette volna védelmét a közigazgatási eljárásban.

85 Ami másodszor az uniós gazdasági ágazat egyes költségeire vonatkozó információk közlésének az elmaradását illeti, meg kell jegyezni, hogy a megfelelő ügyintézés kétségtelenül azt kívánta volna meg a Bizottság részéről, hogy válaszoljon e kérelemre, már csak azért is, hogy tájékoztassa arról, hogy bizalmas információkról van szó, amelyekhez nem biztoshat hozzáférést a Jindal Saw számára. Ugyanakkor az e tájékoztatás iránti kérelemre adott konkrét válasz hiánya nem járt azzal a következménnyel, hogy a Bizottság megsértette az alaprendelet 30. cikkének az ezen cikk (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett (4) bekezdése második albekezdését, mivel a Jindal Saw által kért kiegészítő információk nem minősülnek új lényeges tényeknek és szempontoknak.

86 Az ideiglenes dömpingellenes rendeletből, amelyet 2015. szeptember 18-án fogadtak el az érintett termékkel megegyező termékre, valamint ugyanazon exportáló gyártókra vonatkozó és az uniós gazdasági ágazatnak okozott kár tekintetében azonos értékelést tartalmazó párhuzamos antidömping-vizsgálat keretében, ugyanis szintén az következik, hogy az említett gazdasági ágazat

jövedelmezőségének kiszámításakor a Bizottság nemcsak az ezen gazdasági ágazat termelő szervezeteinek értékesítési, igazgatási és általános költségeit vette figyelembe, hanem az említett gazdasági ágazat értékesítési egységeinek a költségeit is. Az ideiglenes dömpingellenes rendelet a (92) preambulumbekezdésében e tekintetben kimondja, hogy „[a]z együttműködő uniós gyártók jövedelmezőségét a Bizottság a hasonló termék független vevőknek történő uniós értékesítéséből származó, adózás előtti nettó nyereségnek a vonatkozó értékesítési forgalom százalékában való kifejezésével állapította meg”, és hogy „[a hasonló] termék[ek] EU-n belüli értékesítéseinek többsége az együttműködő EU-s gyártók értékesítési [egységein] keresztül történt, amelyek költségeit és jövedelmezőségét a Bizottság figyelembe vette”.

87 Az a körülmény, hogy a Jindal Saw nem vette figyelembe vagy nem értelmezte megfelelően az ideiglenes dömpingellenes rendelet keretében nyújtott és a szubvencióellenes eljárásra vonatkozó végleges tájékoztatóban megismételt magyarázatok terjedelmét, amelyek értelmében a Bizottság az uniós gazdasági ágazat értékesítési egységeinek a költségeit is figyelembe vette az ezen gazdasági ágazat jövedelmezőségének kiszámításakor, nem jelenti azt, hogy a Bizottság által a 2016. január 28-i találkozón e tekintetben nyújtott felvilágosítások lényeges új tényeknek és szempontoknak minősülnek. Ennélfogva a Bizottság e tekintetben nem sértette meg az alaprendelet 30. cikkének (2) és (4) bekezdését.

88 Abból a körülményből, hogy az érintett információ, amely az uniós gazdasági ágazat értékesítési egységei költségeinek az ezen gazdasági ágazat jövedelmezősége kiszámítása tekintetében való figyelembevételére vonatkozik, az ideiglenes dömpingellenes rendelet 2015. szeptember 19-i Hivatalos Lapban való közzététele időpontjában ismert volt, szintén az következik, hogy a Jindal Saw rendelkezett az ahhoz szükséges információkkal, hogy hasznosan kifejthesse az e számításra vonatkozó észrevételeit.

89 Ennélfogva az első kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

90 A második kifogást illetően, amely az alaprendelet 30. cikke (5) bekezdésének a megsértése vonatkozik, amennyiben a Jindal Saw-nak nem állt rendelkezésre tíznapos határidő vagy legalábbis kellő idő arra, hogy az egyes kármutatók tekintetében elvégzett módosításokra vonatkozóan megjegyzéseket nyújtson be, meg kell állapítani, hogy e rendelkezésből nem következik, hogy a Bizottság köteles lenne határidőt biztosítani az érdekelt felek részére, hogy minden olyan módosítás kapcsán megjegyzéseket tehessenek, amelyet a Bizottság a végleges tájékoztatásra nézve általuk benyújtott észrevételek nyomán hajt végre. Ilyen kötelezettség csak akkor állt volna fenn, ha a Bizottság 2016. január 28-i írásbeli közleménye az alaprendelet 30. cikkének (2) bekezdése értelmében vett lényeges tényeket és szempontokat tartalmazott volna, ami a jelen ügyben nem állt fenn.

91 Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy a felperesek a Törvényszék előtti eljárás során nem nyújtottak be más érvet az elírás javításával összefüggésben azon kívül, amelyeket a Jindal Saw a 2016. február 1-jei első levelében már előterjesztett.

92 Következésképpen semmi nem enged arra következtetni, hogy a szubvencióellenes eljárás eltérő eredményre vezetett volna, ha a Jindal Saw hosszabb határidővel rendelkezett volna arra, hogy benyújtsa az ezzel kapcsolatos megjegyzéseit.

93 Ezen túlmenően hangsúlyozni kell, hogy a felperesek még azt követően sem terjesztettek elő semmilyen új érvet az elírással kapcsolatban, hogy a Törvényszék által elrendelt pervezető intézkedések keretében betekintettek az ezen elírással potenciálisan befolyásolt adatokat tartalmazó dokumentumokba, elismerve, hogy az említett elírás javítása nem tett szükségessé a Bizottság által elvégzett és a Jindal Saw-val 2016. január 28-án közölt kiigazításokon kívüli további módosításokat.

94 Ennélfogva a második kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani, ebből következően pedig a hetedik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

Az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontja iv. alpontjának a megsértésére alapított, első jogalapról

95 Az első jogalap keretében a felperesek lényegében azt vitatják, hogy a szóban forgó exportkorlátozások, azaz a vasércre kivetett exportadó és a DFP „pénzügyi támogatásnak” minősülnek az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontja értelemben, amely lényegében megegyezik a TKI-megállapodás 1.1a. cikkének (1) bekezdésével. E jogalap két részre tagolódik.

– Az első jogalap első részéről, amely a „megbízásra” irányuló cselekmény fennállásának a megállapítása érdekében való téves jogi kritérium alkalmazásán, valamint nyilvánvaló értékelési hibákon alapul

96 Az első rész keretében a felperesek három kifogásra hivatkoznak lényegében annak alátámasztása céljából, hogy a Bizottság téves jogi szempontot alkalmazott annak érdekében, hogy megállapítsa az indiai kormánynak az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontja iv. alpontja értelmében vett „megbízásban” megnyilvánuló cselekménye fennállását, hogy az indiai vasérctermelők e vasércet az érintett termék nemzeti gazdasági ágazata részére értékesítették, és hogy a Bizottság ezen túlmenően számos mérlegelési hibát követett el.

97 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontja szerint „pénzügyi támogatás” áll fenn, ha a kormányzat: „egy magánszervezetet bíz meg az i., ii. és iii. pontban felsorolt olyan feladatok ellátásával, vagy utasítja azt ezen feladatok ellátására, amelyek szokásos esetekben a kormányzat feladatai lennének, és ez a gyakorlat valójában nem különbözik a kormányzat által követett szokásos gyakorlattól”.

98 A megtámadott rendeletből az következik, hogy a jelen ügy kizárólag a „megbízás” fogalmát érinti, amelyet az alaprendelet nem határoz meg.

99 Ugyanakkor egyrészt meg kell jegyezni, hogy az alaprendelet (5) preambulumbekezdésével összhangban ez utóbbi célja többek között a TKI-megállapodás szabályainak „a lehető legnagyobb mértékig” való átültetése, másrészt pedig hogy az alaprendeletnek „A támogatás fogalmának meghatározása” címet viselő 3. cikke és ezen megállapodás 1. cikke szövegét tekintve túlnyomórészt, tartalmát tekintve pedig teljes egészében megegyezik.

100 Márpedig, jóllehet az uniós bíróságoknak még nem volt alkalmuk arra, hogy értelmezzék az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontjának iv. alpontját, a WTO Vitarendezési Testületének már többször is alkalmaznia kellett a TKI-megállapodás vonatkozó rendelkezését.

101 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az alaprendelet rendelkezéseit, amennyire csak lehetséges, a TKI-megállapodás vonatkozó rendelkezéseinek a figyelembevételével kell értelmezni (lásd analógia útján: 2017. július 11-i Viraj Profiles kontra Tanács ítélet, T-67/14, nem tették közzé, EU:T:2017:481, 88. pont).

102 Ebből következően az alaprendelet 3. cikkét, amely a TKI-megállapodás 1. cikkében foglaltak végrehajtására irányul, amennyire csak lehetséges, ez utóbbi rendelkezés figyelembevételével kell értelmezni.

103 Másrészt, jóllehet a TKI-megállapodásnak a WTO Vitarendezési Testülete által adott értelmezése nem köti a Törvényszéket a megtámadott rendelet érvényességének mérlegelésében, semmi nem gátolja a Törvényszéket abban, hogy az alaprendelet azon rendelkezéseinek értelmezésekor, amelyek a TKI-megállapodás rendelkezéseihez kapcsolódnak, ezen értelmezésekre hivatkozzék (lásd analógia útján: 2017. július 11-i Viraj Profiles kontra Tanács ítélet, T-67/14, nem tették közzé, EU:T:2017:481, 89. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

104 Az első kifogásával a felperesek lényegében arra hivatkoznak, hogy az indiai kormány az exportkorlátozások előírásával mindössze az általános szabályozói hatáskörében járt el, és e hatáskört nem gyakorolta oly módon, hogy azzal arra vette volna rá az indiai vasérctermelőket, hogy e vasércet az érintett termék nemzeti gazdasági ágazata számára a megfelelőnél alacsonyabb áron bocsássa rendelkezésre. Az exportkorlátozások révén különösen az indiai vasérctermelőknek az üzleti stratégiájuk meghatározása tekintetében fennálló döntési szabadságára gyakorolt konkrét hatás nem ismert és esetleges.

105 A beavatkozó által támogatott Bizottság vitatja ezen jogalap megalapozottságát.

106 Meg kell jegyezni, hogy az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontjának célja a „pénzügyi támogatás” fogalmának oly módon való meghatározása, hogy kizárja annak hatálya alól a kormányzati intézkedéseket, amelyek az e rendelkezésben felsorolt egyik kategóriába sem sorolható be. Ezt a szempontot szem előtt tartva sorolja fel az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontjának i–iii. alpontja azokat a konkrét helyzeteket, amelyek a kormány által biztosított pénzügyi támogatásnak tekintendők, nevezetesen a pénzeszközök közvetlen vagy közvetett átruházása, a kormányzati bevételek elengedése vagy áruk vagy szolgáltatások rendelkezésre bocsátása. Az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontjának iv. alpontja a második francia bekezdésében előírja, hogy valamely magánjogi szervezetnek a kormányzat által való egy vagy több, ezen alpontokban felsorolt feladatok ellátásával való megbízása egyenértékű az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontja értelmében vett pénzügyi támogatás ezen kormányzat által való nyújtásával.

107 Ebből következően, amint azt a Bizottság hangsúlyozza, az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontja iv. alpontjának második francia bekezdése lényegében olyan kijátszás elleni rendelkezésnek minősül, amelynek célja annak biztosítása, hogy a harmadik országok kormányai ne bújhassanak ki a támogatásokra vonatkozó szabályok alól olyan intézkedések elfogadásával, amelyek látszólag *stricto sensu* nem tartoznak az e rendelet 3. cikke 1.a) pontja i–iii. alpontjának hatálya alá, ugyanakkor gyakorlatilag egyenértékű következményekkel járnak.

108 Következésképpen az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontja iv. alpontja második francia bekezdése hatékony érvényesülésének biztosítása érdekében az e rendelkezés értelmében vett „megbízás” alatt a kormányzat bármely olyan cselekményét kell érteni, amelynek révén közvetlenül vagy közvetve valamely magánjogi szervezetre ruházza az említett rendelet 3. cikke 1.a) pontjának i–iii. alpontja szerinti típusú feladatok végrehajtásával járó felelősséget.

109 Az indiai kormány a jelen ügyben exportadó és a DFP formájában korlátozásokat vezetett be a vasérc kivitelére. Márpedig meg kell állapítani, hogy elég pontosan meghatározható, hogy milyen szinten kell drágítani valamely termék exportját annak érdekében, hogy gazdaságilag már ne érje meg a belföldi termelők számára e termék kivitele. Ily módon az említett kormány az említett korlátozások útján képes arra, hogy a gyakorlatban ugyanazt az eredményt érje el, mintha közvetlenül az indiai bányavállalatokat arra szólította volna fel, hogy a nemzeti piacon értékesítsenek vasércet.

110 A pénzügyi támogatás fennállásának bizonyítása érdekében a Bizottság olyan, öt szakaszból álló teszten alapuló vizsgálatot folytatott le, amelyet a WTO Vitarendezési Testületének vizsgálóbizottsága által „Az Egyesült Államok – Az exportkorlátozásokat támogatásként kezelő intézkedések” címet viselő jogvitában 2001. augusztus 23-án elfogadott jelentésen (WT/DS206/R. sz.) alapul, amely a TKI-megállapodás 1.1a. cikke (1) bekezdésének iv. pontját értelmezte az exportkorlátozásokkal összefüggésben.

111 E vizsgálat alapján a Bizottság a megtámadott rendelet (177) preambulumbekezdésében úgy vélte, hogy az indiai kormány e kormányzat politikájának a végrehajtásával bízta meg a bányavállalatokat annak érdekében, hogy elkülönülő belföldi piac jöjjön létre, továbbá azzal, hogy vasércet bocsássanak a nemzeti vas- és acélipar rendelkezésére, az említett rendelet (180) preambulumbekezdésében megállapította, hogy minden indiai bányavállalatot magánjogi szervezetnek kell tekinteni, e rendelet (219) preambulumbekezdésében megállapította, hogy e vállalatok a megfelelő ellenszolgáltatásnál jóval

kisebb összeg fejében biztosították a vasércet a nemzeti piac számára, ugyanezen rendelet (221) preambulumbekezdésében arra a következtetésre jutott, hogy a nemzeti területen fellelhető nyersanyagok belföldi vállalatoknak történő biztosítása olyan feladat, amely szokásos esetben a kormányzatra hárul, végül pedig a szóban forgó rendelet (225) preambulumbekezdésében kimondta, hogy a piac működésébe exportkorlátozásokkal történő közvetett beavatkozás „a kormányzatok által [általánosan] követett” gyakorlat.

112 A szóban forgó vizsgálat során, amelyre a megtámadott rendelet (135)–(229) preambulumbekezdésében került sor, a Bizottság megállapította, hogy az indiai kormány a szóban forgó exportkorlátozások révén az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontjának iii. alpontjában előírtakat, így a jelen ügyben a vasérc nemzeti piacon való biztosítását próbálta meg elérni az indiai bányavállalatok részéről. Ugyanis ahelyett, hogy felvásárolta volna a vasércet és maga biztosította volna azt a piacon, az említett kormányzat olyan rendszert hozott létre, amely arra irányult, hogy exportkorlátozások révén, amelyek gazdaságilag kevéssé vonzóvá tették e vasérc kivitelét, az indiai vasérctermelőket arra szorítsák, hogy az említett piacot lássák el vasérccel.

113 Azt a körülményt, hogy az indiai kormány 2007-ben és 2008-ban ilyen rendszert dolgozott ki és vezetett be, a Bizottság által a megtámadott rendeletben hivatkozott számos tényező teszi nyilvánvalóvá. Így e rendelet (145) preambulumbekezdésében kifejtésre került, hogy az Acélügyi Minisztérium által létrehozott szakértői csoport 2005-ben készített jelentésében (Dang-jelentés) megállapításra került, hogy Indiának meg kell őrizni, támogatni kell, és teljes mértékben ki kell aknázni a belföldi vasérckészletekhez garantált hozzáférésben megnyilvánuló előnyt.

114 Ezenfelül a megtámadott rendelet (153), (157) és (158) preambulumbekezdésében szereplő körülményekből az következik, hogy az indiai kormány figyelemmel kísérte az indiai vasérckivitel alakulását, és vizsgálta, hogy a szóban forgó exportkorlátozásokkal a kívánt hatást, azaz e vasérc indiai piacon való értékesítését érik-e el, időközönként kiigazítva e korlátozásokat, különösen a vasércre kivetett adó mértéke tekintetében, annak biztosítása érdekében, hogy a kívánt hatást érjék el.

115 A megtámadott rendelet (158) preambulumbekezdéséből továbbá az következik, hogy az acéliparral foglalkozó munkacsoport tizenkettedik ötéves tervéről szóló, 2011. november jelentése alátámasztotta az indiai kormány arra irányuló kifejezett szándékát, hogy a vasércexport visszaszorítása érdekében magasabb adókat alkalmazzon, hogy szükség esetén tovább emelje az exportadó mértékét, és hogy ezenfelül, amennyiben szükségesnek bizonyul, fontolóra vegye kiegészítő intézkedések alkalmazásának a lehetőségét.

116 E megfontolásokra tekintettel, és figyelemmel azon jelentős induló beruházásokra és magas állandó költségekre, amelyeket az indiai vasérctermelőknek viselniük kell, a Bizottság a megtámadott rendelet (169) preambulumbekezdésében arra a következtetésre jutott, hogy „[a] vasérctermelőket tehát arra ösztönz[te] az indiai kormány, hogy változatlanul termeljenek tovább a belföldi piacra, annak ellenére, hogy egy észszerűen gazdálkodó szállító kiigazít[otta volna] a kitermelést, ha a kormány visszafogja a kivitelt”, az említett rendelet (171) preambulumbekezdésében pedig arra, hogy a kormány arra adott megbízást a vasérctermelőknek, hogy árujukat a belföldi vasércfeldolgozóknak vagyis az acélgyártóknak értékesítsék.

117 A felperesek tehát tévesen hivatkoznak arra, hogy az indiai kormány csak szabályozói hatáskörében avatkozott be a piacon, és hogy nem köztudomású és esetleges beavatkozásról volt szó. Épp ellenkezőleg, amint az a fenti 112–116. pontból következik, a szóban forgó exportkorlátozásokat kifejezetten abból a célból dolgozták ki és vezették be, hogy biztosítsák az indiai piac vasércellátását, és e korlátozásokat a későbbiekben e cél elérése érdekében nyomon követték és kiigazították. Ezen túlmenően, amint az a megtámadott rendelet (173) preambulumbekezdésében pontosításra kerül, az említett kormány maga is elismerte a célzott exportkorlátozási politikájának sikerességét. Ily módon, amikor az indiai Acélügyi Minisztériumon belül működő szén- és acélügyi állandó bizottság a 2013. augusztus 23-án közzétett harmincnyolcadik jelentésében azt kívánta megtudni, hogy „a vasércre

kivetett exportadó [akkor alkalmazandó] mértéke révén […] mennyiben sikerült visszaszorítani a vasércexportot, és szükség volt-e ezen adómérték további felülvizsgálatára", az említett minisztérium többek között kifejtette, hogy „rendszeresen megvitat[ták] a kérdést az [indiai] Pénzügyminisztériummal annak érdekében, hogy megfelelő mértékű adót vessenek ki a vasércexportra abból a célból, hogy hatékonyan visszaszorítsák a kivitelt, és javítsák a belföldi vas- és acélipar megfizethető áru vasérccel való ellátását", és hogy „a vasércexportra történő magasabb adómérték kivetése összhangban [volt] a[z indiai] kormány politikájával".

118 Ezenkívül nem lehet helyt adni a felperesek azon érvének sem, amely szerint az a körülmény, hogy a vizsgálati időszakban néhány hónapig a vasérc ára az indiai piacon magasabb volt a világpiaci árnál, és az a körülmény, hogy a vizsgálati időszakot követően a Jindal Saw importálta az általa felhasznált vasércet, bizonyítja, hogy az, hogy a szóban forgó exportkorlátozások eredményre vezethetnek-e, vagy sem, a piaci körülményektől és a piacon jelen lévő gazdasági szereplők döntési szabadságától függ. Az indiai kormány pénzügyi támogatása ugyanis magából a vasérc biztosításából áll. Az a körülmény, hogy a vizsgálati időszakban néhány hónapig a világpiaci árnál magasabb áron értékesítették az indiai piacon a vasércet, olyan kérdés, amely nem e pénzügyi támogatás fennállására, hanem esetlegesen valamely előny fennállására vonatkozik. Márpedig, amint azt maguk a felperesek hangsúlyozzák, meg kell különböztetni egymástól a pénzügyi támogatás fennállását és valamely előny fennállását. Másrészt az a körülmény, hogy valamely olyan gazdasági szereplő, amely jogosult valamely pénzügyi támogatásra, úgy dönt, hogy nem veszi azt igénybe, önmagában nem befolyásolja ezen támogatás fennállását.

119 Végül semmi nem utal arra, hogy a szóban forgó exportintézkedéseket állami bevételeket beszedése érdekében vezették be, amit az a vizsgálat is alátámaszt, amely alapján az indiai kormány a szóban forgó adójogi és díjszabási intézkedések révén a vasérckínálat biztosítására irányuló politikát kívánta végrehajtani az indiai piacon.

120 Az első kifogást tehát el kell utasítani.

121 A második kifogásukkal a felperesek azt állítják, hogy az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontjának iv. alpontját úgy kell értelmezni, hogy a kormány részéről szükségszerűen aktívabb szerepvállalást, mintsem puszta ösztönzést kell megkövetelni annak érdekében, hogy annak bizonyos személyekkel vagy szervezetekkel szemben tanúsított cselekményét úgy lehessen tekinteni, hogy azzal valamely magánjogi szervezetet az e rendelkezés értelmében vett bizonyos feladatkörök ellátásával „bíz meg". A jelen esetben nem ez a helyzet.

122 A felperesek e tekintetben arra hivatkoznak, hogy a Bizottság téves jogi kritériumra alapozta az arra irányuló vizsgálatot, hogy az indiai kormány által az érintett termék nemzeti gazdasági ágazata részére nyújtott támogatás ténylegesen valamely kormányzati politikához kapcsolódó célnak, nem pedig a szabályozói hatáskörének gyakorlásához kapcsolódó másodlagos hatásnak minősült-e. Ugyanis meg kellett volna vizsgálnia, hogy az indiai bányavállalatok által az említett gazdasági ágazat részére történt vasérc-értékesítés „véletlen" volt-e, vagy hogy ezen értékesítés pusztán a „kormányzati szabályozás melléktermékének" minősült-e, ahogyan a WTO Fellebbezési Testületének az „Egyesült Államok – A Koreából származó dinamikus véletlen hozzáférésű memóriákra (DRAM-okra) kivetett kiegyenlítő vám vizsgálatáról" szóló, 2005. július 2-án elfogadott jelentése (WT/DS296/AB/R. sz.) a 114. pontjában fogalmaz.

123 A beavatkozó által támogatott Bizottság vitatja ezen kifogás megalapozottságát.

124 Ami először is a felperesek azon érvét illeti, amely szerint az indiai kormány aktívabb szerepet vállalt a puszta ösztönzésnél, elegendő annak megállapítása, hogy a szóban forgó exportkorlátozások olyan sajátos körülmények között való elfogadásával, amelyeket jelentős induló beruházások és magas állandó költségeik jellemeznek, amelyek nem teszik lehetővé az indiai bányavállalatok számára, hogy

visszafogják termelésüket, e kormány korlátozta e vállalkozások cselekvési szabadságát azzal, hogy a gyakorlatban leszűkítette üzleti döntéseiket arra vonatkozóan, hogy mely piacon értékesítsék termékeiket.

125 A felperesek e tekintetben nem hoztak fel egyetlen érvet sem, amely kétségbe vonná a Bizottság által végzett elemzését. Ugyanis az, hogy az indiai kormány bevezette és folyamatosan alakította a szóban forgó exportkorlátozásokat annak biztosítása érdekében, hogy az e korlátozásokkal elérni kívánt cél megvalósuljon, nem tekinthető pusztán a belföldi vasérctermelők ösztönzésének. Épp ellenkezőleg, az indiai kormány részéről tanúsított magatartások arra késztették e termelőket, hogy az indiai piacon értékesítsék termékeiket.

126 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy jóllehet a feladatátruházás szokásos módon formális úton valósul meg, arra informális módon is sor kerülhet, és hogy ezenfelül a feladatátruházáson túl – legyen az formális vagy informális – más eszközök is rendelkezésre állnak arra, amelyeket a kormányok ugyanezen célból alkalmazhatnak, amint az fellebbviteli testület „Egyesült Államok – DRAMS” ügyben készített jelentésének 110. pontjában megjegyezte (lásd a fenti 122. pontot).

127 A jelen ügyben az, hogy az indiai kormány a vasércre alkalmazandó exportkorlátozásokat vezetett be, és azokat folyamatosan alakította annak biztosítása érdekében, hogy ezzel ugyanazt az eredményt érje el, mintha a kormány maga értékesítette volna a vasércet az indiai piacon, ilyen informális feladatátruházásnak minősül. Ebből következően, e körülmény megállapításával a Bizottság ténylegesen arra a következtetésre jutott, hogy az említett kormány olyan aktív szerepet töltött be, amely nem tekinthető puszta ösztönző tevékenységnek.

128 Ily módon úgy tűnik, hogy a felperesek azon állítása, amely szerint az indiai kormány magatartása puszta ösztönző tevékenységekre korlátozódott, és nem töltött be aktív szerepet, a megtámadott rendelet téves értelmezésén alapul.

129 A második kifogást tehát el kell utasítani.

130 A harmadik kifogással a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság tévesen folytatta le vizsgálatát, amikor kizárólag az érintett vállalatok reakcióit és a szóban forgó exportkorlátozások piacra gyakorolt hatásait vette alapul annak megállapítása érdekében, hogy ezen exportkorlátozások valamely magánjogi szervezetnek az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontja i–iii. alpontja szerinti feladat ellátásával való „megbízásában” megnyilvánuló cselekménynek minősülnek-e. A felperesek szerint ugyanis a Bizottságnak kizárólag az indiai kormány által hozott konkrét intézkedéseket kellett volna vizsgálnia, anélkül hogy figyelembe vette volna ezen intézkedéseknek az indiai piacra gyakorolt hatásait.

131 A beavatkozó által támogatott Bizottság vitatja e kifogás megalapozottságát.

132 A felperesek által a jelen kifogásban képviselt álláspont szintén a megtámadott rendelet téves értelmezésén alapul. Amint az a fenti 112–116. pontból következik, a Bizottság nem kizárólag az érintett korlátozásokkal érintett vállalatok reakcióit és e korlátozásoknak az indiai piacra gyakorolt hatásait vette alapul. Megvizsgálta az indiai kormány tevékenységét, valamint a kormány kifejezett politikája és a magánjogi gazdasági szereplők magatartása közötti kapcsolatot. Az említett kormány által végrehajtott, e vizsgálat során figyelembe vett konkrét intézkedések ugyanis nemcsak a szóban forgó exportkorlátozásokat elfogadó jogi aktusokat foglalják magukban, hanem egyúttal a piac felügyeletére és e korlátozások kivitelre gyakorolt hatásainak a vizsgálatára irányuló folyamatos tevékenységet, továbbá e vizsgálatokból következően a szóban forgó exportkorlátozások tekintetében a kitűzött cél elérése érdekében végrehajtott módosításokat is. A felperesek tehát tévesen érvelnek azzal, hogy a Bizottság kizárólag az említett korlátozásokkal érintett vállalkozások reakcióira és e korlátozásoknak a piacra gyakorolt hatásaira alapozta volna a vizsgálatát.

133 A felperesek által az e tekintetben a WTO Vitarendezési Testületének az ítélkezési gyakorlatából levezetett érvelése, amelyre a felperesek általánosságban az első jogalap első részének alátámasztása érdekében hivatkoznak, nem alkalmasak arra, hogy kétségbe vonják a fenti megfontolások összességét. A felperesek által hivatkozott három jogvita középpontjában álló tényállások vagy jogkérdések nem hasonlíthatók össze a jelen ügy tényállásával, ily módon e hivatkozások a jelen ügyben nem relevánsak.

134 Ily módon, először is, ami az „Egyesült Államok – Exportkorlátozások” címet viselő jogvitát (lásd a fenti 110. pontot) illeti, az annak megállapítására irányult, hogy az Egyesült Államok kiegyenlítő vámok területén fennálló jogszabályai, amelyek, Kanada álláspontja szerint, valamely termék kivitelét a TKI-megállapodás 1.1a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „pénzügyi támogatásra” korlátozó, azaz exportkorlátozást képező állami szabályozási fellépésnek minősülnek, összeegyeztethetők-e ez utóbbi megállapodással. Ennélfogva e jogvita nem olyan sajátos exportkorlátozásokra vonatkozott, amelyeket azon célra irányuló politikai nyilatkozatokra tekintettel kell vizsgálni, hogy valamely meghatározott gazdasági ágazat támogatása érdekében biztosítsák az érintett termék belföldi piacon való értékesítését.

135 Másodszor, ami a WTO Vitarendezési Testületének vizsgálóbizottsága által a „Kína – Az Amerikai Egyesült Államokból származó, elektromos acélból készült szemcseorientált síkhengerelt termékek behozatalára alkalmazandó kiegyenlítő és dömpingellenes vámok” címet viselő jogvitában (WT/DS414/R. sz.) 2012. november 16-án elfogadott jelentést illeti, amelyet a fellebbviteli testület jelentése is megerősített, és amelynek tárgyát önkorlátozási megállapodások útján bevezetett behozatali korlátozások képezték, az állami fellépés és az állítólagos pénzügyi támogatás közötti kapcsolat az intézkedés típusára és az e jogvitában érintett pénzügyi támogatás jellegére tekintettel nem összehasonlítható a jelen ügyben azonosított támogatással. Ebben az ügyben ugyanis a Kínai Népköztársaság úgy vélte, hogy az érintett termék Egyesült Államokba történő importját korlátozó önkorlátozási megállapodások azt eredményezték, hogy e termékek belföldi vásárlói az említett termék belföldi gyártói ágazatát juttatták gazdaságilag előnyösebb helyzetbe, ami a TKI-megállapodás 1.1a. cikke (1) bekezdésének iv. pontja értelmében vett „pénzügyi támogatásnak” tekinthető, figyelemmel arra a hatásra, amelyet az intézkedés a magánfelekre gyakorol, amely azt eredményezi, hogy e magánfelek részéről magasabb ár megfizetése formájában pénzeszközök átadására kerül sor. Az e jogvita elbírálására létrehozott vizsgálóbizottság úgy ítélte meg, hogy határon alkalmazott intézkedéshez hasonló állami intézkedés piaci árat növelő közvetett hatása nem vezethet annak megállapításához, hogy az állam ezen intézkedés révén azzal bízta volna meg vagy arra utasította volna a magánszemély vásárlókat, hogy pénzeszközök közvetlen átruházását hajtsák végre a terméket az érintett piacon értékesítő gyártási ágazat javára.

136 Harmadszor, ami a WTO Vitarendezési Testületének vizsgálóbizottsága által a „Egyesült Államok – Egyes Kínából származó termékekre kivetett kiegyenlítő vámok” címet viselő jogvitában (WT/DS437/R. sz.) 2015. január 16-án elfogadott jelentést illeti, e jogvita a TKI-megállapodás 11.3. cikkére vonatkozott, amely a belföldi gyártási ágazat által benyújtott bizonyítékok annak megállapítására irányuló vizsgálatáról szól, hogy azok elegendőek-e ahhoz, hogy – a szóban forgó ügyben az Egyesült Államokban – szubvencióellenes vizsgálat induljon.

137 A vizsgálóbizottság megállapította, hogy a jogvita arra a kérdésre vonatkozott, hogy a nyomozóhatóság a TKI-megállapodás 11.2 és 11.3. cikkével összeegyeztethető módon járt-e el, amikor olyan állítások és bizonyítékok alapján indított szubvencióellenes vizsgálatot, amelyek valamely külföldi ország kormánya által alkalmazott exportkorlátozások miatt pénzügyi támogatás fennállására és e korlátozásoknak az ezen ország belföldi áraira gyakorolt hatásaira utalnak. Márpedig e jogvitában a panaszban nem szolgáltatattak egyetlen bizonyítékot sem az érintett korlátozások nyomon követése és azok kiigazítása tekintetében.

138 A fentiekből az következik, hogy figyelemmel az említett jogvitában a vizsgálóbizottság által értékelt helyzetre, az ez utóbbi bizottság által elfogadott jelentés főszabály szerint nem releváns a jelen ügyben, amelyben a belföldi vasérctermelők azzal történő megbízására irányuló cselekmény megállapítása, hogy

termékeiket a belföldi piacon értékesítsék, nemcsak magukat az exportkorlátozásokon és az acélipari támogatási szakpolitika fennállását veszi alapul, hanem valamennyi olyan bizonyítékot is, amely az intézkedéseknek a meghatározott cél elérése érdekében történő folyamatos kiigazítására irányul.

139 Ezenkívül a felperesek úgy vélik, hogy tévesek a Bizottság által egyrészt az indiai kormány politikájának az indiai piacra gyakorolt hatásait illetően a megtámadott rendelet (186) preambulumbekezdésében levont következtetések, amelyben a Bizottság előadja, hogy e politika azt eredményezte, hogy „nagymértékben csökkent" a vasérc exportvolumene, miközben a szóban forgó exportkorlátozások bevezetésének időszaka, vagyis 2007 és 2008, valamint 2015 között az indiai vasérckitermelés jóval nagyobb mértékben csökkent, mint a kivitel, másrészt pedig e rendelet (190) preambulumbekezdésében levont következtetések, amelyben a Bizottság lényegében arra hivatkozik, hogy a szóban forgó exportkorlátozások a vasérc túlkínálatát eredményezték az indiai piacon, miközben ugyanezen időszakban a túltermelés több mint a felére csökkent.

140 E tekintetben egyrészt kétségtelenül megállapítható, hogy a (183) és (184) preambulumbekezdésében szereplő számadatok alátámasztják, hogy az indiai vasérckitermelés 2007 és 2015 között csökkent. Ugyanakkor e termelés az ugyanezen időszak indiai vasércfelhasználáshoz képest továbbra is többletet mutatott, ily módon annak csökkenése ellenére e termelést folyamatosan olyan szinten tartották, amely elegendő volt a nemzeti felhasználás kielégítésére, ami összhangban állt az indiai kormány által a szóban forgó exportkorlátozások bevezetésével elérni kívánt célokkal.

141 Másrészt meg kell jegyezni, hogy a belföldi vasércfelhasználás az említett korlátozások bevezetésétől kezdődően szinte folyamatosan növekedett, és hogy a megnövekedett fogyasztást az Indiában gyártott vasércből fedezték, mivel e termék behozatala nagyjából állandó szintet mutatott. Márpedig, mivel a belföldi vasérckitermelés ugyanezen időszakban csökkent, és figyelembe véve, hogy a világpiacon magasabb árak érvényesültek, az a körülmény, hogy a belföldi felhasználás e növekedését teljes egészében India belföldi vasérckitermelése szívta fel, ellentmondásosnak tűnik, mivel torzítástól mentes piaci körülmények között, figyelembe véve a vasérc világpiaci árszintjét, az indiai vasérctermelők számára költséghatékonyabb lett volna, ha termékeiket a belföldi piacon történő értékesítés helyett exportálják.

142 Ezen túlmenően a felperesek figyelmen kívül hagyják azt a körülményt, hogy – amint azt a Bizottság a megtámadott rendelet (187) preambulumbekezdésében kifejtette – az indiai belföldi vasérckitermelés csökkenése annak tudható be, hogy bírósági határozatok alapján illegális bányászatra és környezetvédelmi jogsértésekre hivatkozva bányákat zártak be India egyes államaiban. Az a körülmény, hogy az Indiában fennálló vasérctúltermelés, vagyis, hivatkozással az említett rendelet (190) preambulumbekezdésére, a belső fogyasztás és a behozatallal csökkentett kivitel összegéhez viszonyított belföldi termelési többlet e bányabezárások miatt csökkent, nem teszi tévessé a Bizottság által a piacon fennálló túltermelés vonatkozásában tett megállapítást, mivel e túltermelés a figyelembe veendő teljes időszak során fennállt.

143 Következésképpen a harmadik kifogást, ebből következően pedig az első jogalap első részét teljes egészében el kell utasítani.

– Az első jogalap második részéről, amely az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontjának alkalmazása körében az e rendelkezés értelmében vett „pénzügyi támogatás" és az említett cikk 2. pontja értelmében vett „gazdasági előny" fogalmának összekeverésén alapul

144 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság megsértette az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontjának iv. alpontját, és nyilvánvaló értékelési hibát követett el azzal, hogy összekeverte az említett 3. cikk 1. pontja értelmében vett „pénzügyi támogatás" fogalmát és az e cikk 2. pontja értelmében vett „gazdasági előny" fogalmát. E tekintetben egyrészt arra hivatkoznak, hogy e fogalmak két eltérő jogi elemet takarnak, amelyek együttesen lehetővé teszik annak megállapítását, hogy valamely támogatás

fennáll-e, másrészt pedig hogy valamely pénzügyi támogatás fennállásának a bizonyítása érdekében nem kell alkalmazni az alaprendelet 6. cikkének d) pontja szerinti „megfelelő nagyságú díjazásnál alacsonyabb összeg” fogalmát, amely fogalom valamely pénzügyi támogatás által a címzettek részére nyújtott gazdasági előny kiszámítására vonatkozik. Ennélfogva azt a körülményt kifogásolják, hogy a Bizottság által lefolytatott valamennyi vizsgálat, amely a kormány azon cselekményének az állítólagos fennállására vonatkozik, amellyel megbízza az indiai vasércтermelőket azzal, hogy vasércet értékesítsenek az érintett termék nemzeti gazdasági ágazata részére, kizárólag annak megállapítására irányult, hogy az indiai termelők az említett vasárcet a „megfelelő nagyságú díjazásnál alacsonyabb összeg” megfizetése ellenében nyújtották, miközben e kérdés kizárólag annak megállapítása tekintetben releváns, hogy gazdasági előnyt biztosítottak-e a hivatkozott termékek értékesítésének címzettjei részére.

145 E rész alátámasztása érdekében a felperesek a WTO Vitarendezési Testületének fellebbviteli bizottsága által az „Egyesült Államok – A nagy polgári légi járművek kereskedelmét érintő intézkedések – második panasz” címet viselő jogvitában 2012. március 23-án elfogadott jelentésre (WT/DS353/AB/R. sz.) és a WTO Vitarendezési Testületének vizsgálóbizottsága által a „Korea – A kereskedelmi hajók kereskedelmét érintő intézkedések” címet viselő jogvitában 2005. április 11-én elfogadott jelentésre (WT/DS273/R. sz.) hivatkoznak.

146 A beavatkozó által támogatott Bizottság vitatja a jogalap ezen részének megalapozottságát.

147 Először is meg kell jegyezni, hogy amint az a megtámadott rendelet (181)–(219) preambulumbekezdéséből következik, amely preambulumbekezdések e rendeletnek a pénzügyi támogatás fennállása vizsgálatára vonatkozó részben szerepelnek, a Bizottság részletesen elemezte az indiai vasércpiac alakulását. E rendelet (190) preambulumbekezdésében a Bizottság megjegyezte, hogy „[a] vasérckitermelés csökkenése ellenére az indiai piacon állandó és észszerűtlen többletkapacitás mutatkoz[ott] a belföldi felhasználás és a kivitel összegének behozatallal csökkentett értékéhez képest”, ami „a vasérc túlkínálatát eredményezte a belföldi piacon, ahogy azt az indiai kormány is elismerte és eleve tervezte”. A Bizottság az említett rendelet (192) preambulumbekezdésében megállapította, hogy „a vasércre kivetett exportadó célja nem a kivitel teljes leállítása, hanem mindössze [annak] csökkentése volt, egyúttal növelve a belföldi piacon rendelkezésre álló vasérc mennyiségét”.

148 E megállapításokat követően a Bizottság a megtámadott határozat (200) preambulumbekezdésében megjegyezte, hogy azt is elemezte, hogy milyen hatással volt a[…] [szóban forgó] exportkorlátozás[ok] miatt kialakult vasércтúlkínálat a vasérc belföldi árára Indiában, amennyiben egyáltalán volt ilyen hatás.

149 A fentiekből az következik, hogy a Bizottság a pénzügyi támogatás fennállása vonatkozásában lefolytatott elemzésében csak azt követően vizsgálta a szóban forgó exportkorlátozásoknak a vasérc belföldi árára gyakorolt esetleges hatásait Indiában, hogy megállapította, hogy az említett korlátozások a vasérc túlkínálatát eredményezték az indiai piacon.

150 Továbbá a megtámadott határozat „Gazdasági előny” cím alatt szereplő (230)–(271) preambulumbekezdésének átfogó olvasatából az következik, hogy a Bizottság átfogó elemzést folytatott le a gazdasági előny szempontjára vonatkozóan, amely világosan elkülönült a pénzügyi támogatás fennállására irányuló elemzéstől, amit a Törvényszék kérdésére válaszul a felperesek is elismertek az eljárás szóbeli szakaszában.

151 Másrészt meg kell jegyezni, hogy a felperesek által a WTO Vitarendezési Testületének az ítélkezési gyakorlatára történő hivatkozás a szövegösszefüggésükből kiragadott idézeteken alapul. Ami először is az „Egyesült Államok – Nagy polgári légi járművek (második panasz)” címet viselő jogvitában a fellebbviteli bizottság által elfogadott jelentést illeti, meg kell jegyezni, hogy az ezen ügyben létrehozott vizsgálóbizottság a 2011. március 31-én elfogadott jelentésében (WT/DS353/R. sz.) új teszt kialakítását

tartotta szükségesnek annak ellenőrzése érdekében, hogy az említett ügyben a szóban forgó intézkedések a TKI-megállapodás 1.1a. cikke (1) bekezdésének i. pontja értelmében vett „pénzügyi támogatásnak” minősülnek-e. Ezen új teszt magában foglalta annak megállapítását, hogy a közbeszerzések keretében nyújtott szolgáltatások az e szolgáltatásokért fizető (állam) vagy az e szolgáltatásokért fizetségben részesülő számára jártak gazdasági előnnyel. Ezen új teszt alkalmazását követően a vizsgálóbizottság arra a következtetésre jutott, hogy a szóban forgó szolgáltatások az e szolgáltatásnyújtásért fizetségben részesülő számára, nem pedig az ezért fizető állam számára jártak gazdasági előnnyel, és hogy erre tekintettel az említett rendelkezése értelmében vett „pénzügyi támogatás” valósult meg.

152 Ebben az ügyben az ilyen teszt alkalmazása akadályát képezte annak, hogy elhatárolásra kerüljön annak megállapítása, hogy pénzügyi támogatás valósult-e meg, annak megállapításától, hogy gazdasági előny áll-e fenn, ebből következően pedig ha az kerül megállapításra, hogy az állam számára valósult meg gazdasági előny, akkor értelemszerűen nem történt pénzügyi támogatás, és fordítva. Ezért a fellebbviteli testület kizárta e teszt alkalmazását, úgy ítélve meg, hogy a vizsgálóbizottság által elfogadott megközelítés annak kockázatával jár, hogy összevegyíti a TKI-megállapodás 1.1. cikkében szereplő támogatás meghatározásának két egymástól különálló elemét.

153 Másodszor, ugyanezt a gondolatmenetet követve, a „Korea – Kereskedelmi hajók” címet viselő jogvitában (lásd a fenti 145. pontot) a felperesek által hivatkozott ezen jogvitában eljáró vizsgálóbizottság által elfogadott jelentésben foglalt szakaszok olyan helyzetre vonatkoztak, amelyben az Unió a koreai kormánytól származó „megbízás” vagy „utasítás” bizonyítékaként tekintett arra a körülményre, hogy pénzügyi intézmények a nehéz helyzetben lévő vállalkozások szerkezetátalakításában vettek részt, ahelyett hogy – különösen e vállalkozások felszámolásával – megkísérelték volna növelni az azok rendelkezésére álló pénzeszközöket. Ebben a helyzetben, miközben az állítólagos pénzügyi támogatást a szerkezetátalakítás képezte, „gazdasági előny” csak akkor merült fel, ha e szerkezetátalakítást nem a rendes piaci feltételeknek megfelelően folytatták le. Ebből következően nem volt lehetőség a pénzügyi támogatás fennállására és a gazdasági előny fennállására vonatkozó értékelés elhatárolására.

154 Másrészt meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben – a felperesek által hivatkozott két jogvitában (lásd a fenti 145. pontot) szóban forgó helyzettől eltérően – az, hogy a Bizottság által a pénzügyi támogatás fennállására vonatkozóan elvégzett elemzésből eltávolításra kerülnek a szóban forgó exportkorlátozásokkal az indiai piacon alkalmazott árakra gyakorolt hatásokra vonatkozó megfontolások, vagyis azok a megfontolások, amelyek relevanciáját a felperesek a pénzügyi támogatás fennállására vonatkozó vizsgálat keretében vitatják, egyáltalán nem változtat a Bizottság azon elemzésén, amely szerint a szóban forgó exportkorlátozások a vasérckínálat növekedését eredményezték az indiai piacon, amely növekedés a Bizottság álláspontja szerint a biztosított vasércnek felel meg.

155 Következésképpen az első jogalap második részét, ennélfogva pedig az egész első jogalapot el kell utasítani.

A 40/94 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 4. cikke (2) bekezdése b) pontjának a megsértésére alapított, harmadik jogalapról

156 Harmadik jogalapjával, amely két részből áll, a felperesek az első jogalaphoz képest másodlagosan arra hivatkoznak, hogy a Bizottság annak megállapításával, hogy a szóban forgó támogatás egyedi jellegű, megsértette az alaprendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 4. cikke (2) bekezdésének a) pontját. E tekintetben a WTO Vitarendezési Testületének fellebbviteli bizottsága által az „Egyesült Államok – Egyes Kínából származó termékekre kivetett dömpingellenes és kiegyenlítő vámok” címet viselő jogvitában 2011. március 25-én elfogadott jelentésre (WT/DS 379/AB/R. sz.) hivatkoznak.

– A harmadik jogalap első részéről, amely a vasérc biztosításában megnyilvánuló támogatás nem egyedi jellegére vonatkozik

157 A jelen jogalap első részének keretében a felperesek előadják, hogy a vasérc a vas és az acél elsődleges összetevője, két alapanyag, amelyet széles körben használnak a gazdaságban. Így nem határozható meg és határolható körül pontosan azon vállalatok vagy ipari szereplők száma Indiában, amelyek köztudottan vagy jellemzően kedvezményezettjei lehetnek annak, hogy az indiai piacot a megfelelő ellenszolgáltatásnál jóval alacsonyabb összeg fejében értékesített vasérc kínálatában bekövetkezett növekedés jellemzi. Ezenfelül Indiában nemcsak az acélipar kedvezményezettje a vasérckínálatnak, mivel más jelentős ipari szereplők, mint például a cementágazat, a szénmosó üzemek és a vasötvözetgyártási ágazat szintén érintettek.

158 A beavatkozó által támogatott Bizottság vitatja a jogalap ezen részének megalapozottságát.

159 A megtámadott rendeletből az következik, hogy a Bizottság megvizsgálta, hogy a vasércre kivetett exportadó és a DFP megfelelnek-e a kiegyenlíthető támogatás fennállásának a megállapításához megkövetelt harmadik és utolsó feltételnek, vagyis hogy azok az alaprendelet 4. cikke értelmében „egyedinek” minősülnek-e.

160 A Bizottság e tekintetben a megtámadott rendelet (272) preambulumbekezdésében megállapította, hogy a szóban forgó intézkedésekkel érintett árukra figyelemmel ezen intézkedések kizárólag az acélipar, vagyis egy bizonyos gazdasági ágazat számára jelentettek gazdasági előnyt, és megállapította, hogy ahhoz, hogy valamely támogatás egyedinek minősülhessen, ezen túlmenően nem szükséges, hogy egyetlen iparág valamely ágazatára korlátozódjon. Ezzel szemben, az olyan nyersanyagokkal ellentétben, mint az olaj, a gáz vagy a víz, ugyanakkor a lábon álló fához hasonlóan, a vasérc – különösen a jó minőségű vasérc – nem használható fel bármely ágazatban, hanem azt korlátozott számú szervezet és ipari szereplő, különösen az alakítható csövek gyártásával foglalkozó ipari szereplők használják fel. A Bizottság e tekintetben a WTO Vitarendezési Testületének fellebbviteli bizottsága által az „Egyesült Államok – Kiegyenlítő intézkedések egyes Indiából származó, melegen hengerelt szénacél síktermékekre” címet viselő jogvitában 2014. december 19-én elfogadott jelentésre (WT/DS436/AB/R. sz.) hivatkozik.

161 A Bizottsághoz hasonlóan meg kell jegyezni, hogy annak megállapítása szempontjából, hogy a szóban forgó korlátozások a megtámadott határozat 4. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „egyedi” támogatásoknak minősíthetők-e, nem annak eldöntése bír relevanciával, hogy a vas és az acél a gazdaság egészében széles körben kerül-e felhasználásra, hanem hogy a vasércet a gazdaság egészében széles körben felhasználják-e.

162 Ugyanis a vasércre vonatkozó exportkorlátozások által kedvezményben részesített vállalkozások kizárólag olyan indiai vállalatok, amelyek a vasércet a feldolgozóipari termelésben, nevezetesen az acélipari ágazatban használták fel. Az a körülmény, hogy a vasérc az acélipar kulcsfontosságú alapanyaga, nem jelenti azt, hogy az az indiai gazdaság egésze szempontjából olyan kulcsfontosságú lenne, mint a víz, az olaj vagy a gáz, amelyeket korlátlan számú ipari szereplő és vállalat használ fel. A vasérc tehát nem hasonlítható össze más alapanyagokkal.

163 Ezen túlmenően, még ha lehetséges is, hogy a szóban forgó exportkorlátozások közvetlenül az acélipari ágazat azon feldolgozóvállalatait részesítik előnyben, amelyek vasat és acélt használnak fel, amennyiben ezen gazdasági ágazat átengedte volna e vállalatokra a vasérc nyújtása után járó támogatáshoz kapcsolódó előnyt, ez akkor sem járt volna azzal az eredménnyel, hogy az acélipari ágazatnak nyújtott támogatást önmagában úgy kellene tekinteni, mint amely az alaprendelet értelmében nem minősül egyedinek.

164 Továbbá az a körülmény, hogy valamely támogatás egy egész gazdasági ágazatot részesít előnyben, nem vonja maga után azt, hogy azt ne lehetne az alaprendelet 4. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „egyedi” támogatásnak tekinteni. Ugyanis magának e rendelkezésnek a szövege értelmében valamely támogatás nemcsak valamely vállalkozás, hanem valamely „gazdasági ágazat, illetve vállalkozáscsoport vagy gazdasági ágazatok csoportja vonatkozásában” is egyedinek minősülhet.

165 Ami a felperesek azon érvét illeti, amely szerint más jelentős iparági szereplők, mint például a cementágazat, a szénmosó üzemek és a vasötvözetgyártási ágazat is érintettek, meg kell jegyezni, hogy az puszta kijelentéseken alapul, anélkül hogy a felperesek információval szolgáltak volna ezen gazdasági ágazatok fogyasztásának a mértéke vonatkozásában, így az sem zárható ki, hogy e fogyasztás mértéke nagyon alacsony volt.

166 Mindenesetre e tekintetben meg kell jegyezni, hogy a WTO Vitarendezési Testületének vizsgálóbizottsága által az „Egyesült Államok – Egyes síkhengerelt acéltermékek – India” címet viselő jogvitában elfogadott jelentésnek (WT/DS436/R. sz.) megfelelően, amint azt a fellebbviteli bizottság az egyediség kérdése kapcsán ugyanezen, szintén az indiai kormány által a vasérccel összefüggésben elfogadott intézkedésekre vonatkozó jogvitában a jelentésében (WT/DS436/AB/R. sz.) (lásd a fenti 160. pontot) megerősítette, az ezen ércre vonatkozó támogatás egyedinek tekinthető.

167 A vizsgálóbizottság a jelentésében megállapította, hogy „mivel megállapításra került, hogy a támogatás igénybevételére vonatkozó lehetőség korlátozott [volt], e támogatás a TKI-megállapodás 2. cikke értelmében egyedinek minősül[t]”, és hogy „jóllehet e lehetőséget az a körülmény korlátoz[ta], hogy kizárólag bizonyos vállalkozások használ[hat]ták fel a támogatott terméket, a támogatás egyedinek minősül[t]”.

168 Ily módon meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben az indiai kormány intézkedései, amelyek kizárólag a vasércet érintették, az alaprendelet 4. cikke értelmében „egyedinek” minősülnek, amint azt a WTO Vitarendezési Testülete a TKI-megállapodás 2. cikke vonatkozásában már megállapította. Következésképpen a harmadik jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

– A harmadik jogalap második részéről, amely a vasérc behozatalára kivetett adó formájában nyújtott támogatás nem egyedi jellegére vonatkozik

169 A jelen jogalap második része keretében a felperesek arra hivatkoznak, hogy Indiában számos kivitelre kivetett adó létezik. Ebből következően számtalan gazdasági ágazat részesülhet az indiai kormány által a feldolgozóipari szereplők tekintetében exportkorlátozások útján állítólagosan gyakorolt támogatási politika nyújtotta előnyökből. Ennélfogva a Bizottság az Indiában hatályban lévő további kivitelre kivetett adók és az ezen további adókhoz kapcsolódó lehetséges állami beavatkozások vizsgálata nélkül nem állapíthatja meg a szóban forgó exportkorlátozások egyediségét.

170 A beavatkozó által támogatott Bizottság vitatja a jogalap ezen részének a megalapozottságát.

171 Meg kell állapítani, hogy e jogalap második része különböző termékek kivitelére kivetett adók Indiában való állítólagos fennállására vonatkozik. Meg kell jegyezni, hogy először is nem kizárólag a kivitelt sújtó adó képezi a szóban forgó exportkorlátozásokat, hanem azok két intézkedésből, nevezetesen a vasérc behozatalára kivetett adóból és a DFP-ből állnak, és hogy e két intézkedés az indiai kormány által az indiai acélipar támogatására irányulóan folytatott politika végrehajtásának minősül.

172 Másodszor, feltételezve, hogy az indiai kormány számos olyan célzott exportkorlátozási mechanizmuson alapuló támogatást vezetett be, amely különböző gazdasági ágazatok támogatására irányult, még inkább meg kell állapítani, hogy az egyediség követelménye külön-külön az egyes támogatásokra, nem pedig az államokkal szemben áll fenn a tekintetben, hogy azok csak korlátozott módon alkalmazzák a támogatásokat.

173 Következésképpen elegendő, ha a Bizottság a szóban forgó intézkedések, különösen a vasérc kivitele után kivetett adó támogatás jellegét elemzi, anélkül hogy ezen túlmenően vizsgálnia kellene a más termékek kivitelére kivetett adókat. Amint azt a Bizottság megjegyzi, minden kiviteli adó önálló módon kerül kialakításra, eltérő termékekre vonatkozik, és különböző gazdasági szereplőket részesít előnyben, ily módon csak a minden egyes kiviteli adóra vonatkozóan lefolytatott külön elemzés alapján állapítható meg, hogy a szóban forgó adó egyedi támogatásnak minősül-e, vagy sem.

174 Mindazonáltal a felperesek egyáltalán nem bizonyították, hogy a szóban forgó, vasércre vonatkozó korlátozások olyan horizontális támogatási politika részét képeznék, amely az összehasonlítható intézkedések tárgyát képező termékeket feldolgozó ágazatokban működő valamennyi indiai iparági szereplőt érinti.

175 Következésképpen a harmadik jogalap második részét mint megalapozatlant, ebből következően pedig a teljes harmadik jogalapot el kell utasítani.

Az alaprendelet 3. cikke 2. pontjának, 6. cikke d) pontjának és 15. cikke (1) bekezdésének a megsértésén alapuló, negyedik jogalapról

176 A negyedik jogalap, amely két részre osztható, és amelyet a harmadik jogalaphoz hasonlóan az első jogalaphoz képest másodlagosan terjesztettek elő, az előny fennállása vonatkozásában a megtámadott határozatban foglalt értékelésekre vonatkozik.

– A negyedik jogalap első részéről, amely a megtámadott határozat 3. cikke 3. pontjának és 15. cikke (1) bekezdése második albekezdésének a megsértésén alapul

177 Annak érdekében, hogy a jogalap e részét vizsgálni lehessen, elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 3. cikke előírja, hogy támogatás akkor áll fenn, ha az 1. és 2. pontjában felsorolt feltételek teljesülnek, így ha a származási vagy az exportáló ország kormányzata „pénzügyi támogatást” nyújt, és ha az azokból származó „gazdasági előny” átruházására kerül sor. Az említett rendelet 6. és 7. cikke rögzíti a címzettnek nyújtott „gazdasági előny” kiszámításának részletes szabályait. Végül ugyanezen rendelet 15. cikke az (1) bekezdésének második albekezdésében előírja, hogy a kiegyenlítő intézkedést nem kell megtenni, többek között amennyiben bizonyítást nyer, hogy a támogatás nem juttatja előnyhöz az érintett exportőröket.

178 E jogalap első részében a fellebbezők két kifogást terjesztenek elő. Az első jogalappal, amely az alaprendelet 3. cikke 2. pontjának a megsértésén alapul, elsődlegesen arra hivatkoznak, hogy a gazdasági előny Bizottság általi kiszámítása azt mutatta, hogy a Jindal Saw a vizsgálati időszak tizenkét hónapjából öt hónapban a megfelelő nagyságú díjazásnál magasabb összeget fizetett az általa beszerzett vasércért, abban az értelemben, hogy a Bizottság által elfogadott összehasonlítási árnál magasabb árat fizetett. Ráadásul a támogatáskülönbözet a vizsgálati időszakot követően csökkent, így egy aktualizált számítás valószínűleg „negatív gazdasági előnyt” mutatott volna ki. Következésképpen a felperesek úgy vélik, hogy a Bizottságnak nem kellett volna megállapítania, hogy gazdasági előnyt nyújtottak a Jindal Saw részére.

179 A beavatkozó által támogatott Bizottság vitatja e kifogás megalapozottságát.

180 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy magából az alaprendelet 5. cikkének a szövegéből következik, hogy a kiegyenlíthető támogatás összegét a támogatásban részesülő félre átruházott, „a támogatás alkalmazásával kapcsolatosan lefolytatásra kerülő vizsgálati folyamat során a vizsgált időszak vonatkozásában feltárt” gazdasági előny mértékének megfelelően kell kiszámítani. Ebből az következik, hogy a teljes vizsgálati időszakot figyelembe kell venni a gazdasági előny értékelésekor. Ez azt vonja maga után, különösen amikor – mint a jelen ügyben – olyan termékekre vonatkozó pénzügyi támogatásról van szó, amelyeket hullámzó árszint jellemez, hogy annak megállapítása bír jelentőséggel,

hogy a vizsgálati időszak egészére figyelemmel sor került-e gazdasági előny nyújtására, nem pedig az, hogy ezen időszak során mindvégig nyújtottak valamely gazdasági előnyt. Egyáltalán nem következik ugyanis az említett rendeletből, hogy a szóban forgó intézkedés támogatásnak minősíthetőségéhez az általa nyújtott gazdasági előnynek folyamatosan fenn kell állnia. A jelen ügyben tehát annak megállapítása bír döntő jelentőséggel, hogy a gazdasági előnynek a teljes vizsgálati időszak tekintetében való kiszámítása bizonyítja-e a Jindal Saw javára fennálló pozitív támogatási különbözet fennállását, amint az a megtámadott rendelet (265) preambulumbekezdéséből következik.

181 Ugyanezen okokból, amelyek ahhoz a körülményhez kapcsolódnak, hogy a vasércet hullámzó árszint jellemezte, a megtámadott rendelet jogszerűségének értékelése körében szintén nem bír jelentőséggel, hogy egy frissebb számítás azt mutathatja, hogy a szóban forgó pénzügyi támogatás egy adott időpontban már nem nyújt előnyt az indiai exportáló gyártóknak, mivel csak a vizsgálati időszak során nyújtott előnyt kell figyelembe venni.

182 Meg kell állapítani tehát, hogy az alaprendelet jogszerűen veszi alapul azon megállapítást, amely szerint a szóban forgó pénzügyi támogatás a vizsgálati időszakban előnyt nyújtott a Jindal Saw számára, ily módon az első kifogás nem megalapozott.

183 Második kifogásukkal, amelyet másodlagosan terjesztettek elő, a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság megsértette az alaprendelet 15. cikke (1) bekezdésének a második albekezdését, és hogy nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el azzal, hogy kiegyenlítő intézkedéseket fogadott el, jóllehet a Jindal Saw nem részesedett a hivatkozott támogatásban, hiszen a vizsgált időszakot követően az általa vásárolt vasérc szinte teljes egészében importból származott, amit a Bizottságnak vizsgálnia kellett volna. Így ez utóbbi nem állapíthatta volna meg a vizsgálati időszakra vonatkozó megállapításai alapján, hogy a Jindal Saw a közeljövőben támogatásban részesül, miközben a kiegyenlítő intézkedések előírása időpontjában semmilyen támogatás nem állt fenn.

184 Ami azt a szempontot illeti, hogy a Jindal Saw újra az indiai piacon bonyolítja beszerzéseit, a Bizottság nem bizonyítja, hogy a vasérc világpiaci árszintje volt a legfontosabb indoka annak, hogy a Jindal Saw már nem vásárolt vasércet Indiában, és hogy a világpiaci árak emelkedése következtében vásárolt újra az indiai piacon vasércet. A felperesek e tekintetben előadják, hogy a Jindal Saw-nak meg kellett fizetnie a vasércbehozatalhoz kapcsolódó szállítási költségeket, hogy a vasérc eljusson a gyárába, ami azt jelenti, hogy az ausztrál költségmentesen a fedélzetre paritáson (FOB) történő vasércbehozatal többe került, mintha a beszerzést az indiai piacról bonyolították volna. Ezenfelül a Bizottság nem zárhatta volna ki a világpiaci árak közeljövőben való csökkenésének lehetőségét.

185 Ami az alaprendelet 15. cikke (1) bekezdése második albekezdésének a jelen ügyben való alkalmazhatóságát illeti, a felperesek előadják, hogy e rendelkezés hatálya az abban előírt második feltétel vonatkozásában nem korlátozódik az „egyszeri, nem ismétlődő támogatásokra”, amint azt a Bizottság állítja. E tekintetben a WTO Vitarendezési Testületének vizsgálóbizottsága által a „Egyesült Államok – Koreából származó dinamikus RAM memóriákra kivetett kiegyenlítő vám” címet viselő jogvitában (WT/DS336/R. sz.) 2007. december 17-én elfogadott jelentésre hivatkoznak.

186 A beavatkozó által támogatott Bizottság vitatja e kifogás megalapozottságát.

187 Az alaprendelet 15. cikke (1) bekezdésének második albekezdése értelmében a kiegyenlítő intézkedést nem kell megtenni, többek között amennyiben bizonyítást nyer, hogy a támogatás nem juttatja előnyhöz az érintett exportőröket.

188 A jelen ügyben, a szóban forgó pénzügyi támogatás jellegére figyelemmel, az e támogatás által a vasérc megfelelő árnál alacsonyabb összeg fejében való biztosításából származó gazdasági előny a mértékét illetően változhat, sőt átmenetileg meg is szűnhet, mivel ez a gazdasági előny a gyakorlatban a vasérc azon világpiacon fennálló hullámzó árától függ, amelyben az ausztrál piac reprezentatív szerepet tölt be. Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy azok az exportkorlátozások, amelyek e pénzügyi támogatást

képezik, a maguk részéről állandó jellegűek. Ebből következően az, hogy a gazdasági előny valamely meghatározott időpontban megszűnik, semmilyen információval nem szolgál annak jövőbeli alakulása tekintetében. Ezért nem lenne következetes a kiegyenlítő vámok kivetésének megakadályozása, mivel azok kivetésének időpontjában a „megfelelő” árak alakulása azt eredményezhetné, hogy átmenetileg eltűnne a vizsgált időszak tekintetében jogszerűen megállapítható gazdasági előny.

189 Ugyanis, amint azt a Bizottság hangsúlyozta, amíg a szóban forgó exportkorlátozásokat előíró jogszabályok továbbra is fennállnak, nem zárható ki, hogy a nemzetközi árak a közeljövőben a nemzetközi vasérckereslet és -kínálat alakulásától függően ismételten nőni fognak, vagy hogy az indiai árak csökkenni fognak, ami újra gazdasági előnyt eredményez majd.

190 Ellentétben azzal, amit a felperesek állítanak, a „Japán – DRAM” ügyben elfogadott WTO-vizsgálóbizottsági jelentés (lásd a fenti 185. pontot) nem támasztja alá az álláspontjukat. Ugyanis e jogvita nem ismétlődő támogatásokra vonatkozott, és azon kérdés kapcsán kellett állást foglalni, hogy e támogatások a kiegyenlítő intézkedések elrendelése időpontjában továbbra is joghatásokat váltanak-e ki. Amint azt a vizsgálóbizottság megjegyezte, nem állapítható meg, hogy a vizsgálat lefolytatásával megbízott hatóság ezen intézkedések elrendelésekor köteles újbóli vizsgálat lefolytatására annak megerősítése érdekében, hogy fenntartották azon támogatást, amelynek fennállását a vizsgálattal érintett időszak során megállapították, ami magával a vizsgálat által érintett időszakok alkalmazásának a céljával lenne ellentétes.

191 Ami annak megállapítását illeti, hogy – amint azt a felperesek állítják – a Bizottság feladata-e annak bizonyítása, egyrészt, hogy a vasérc világpiacon és az indiai piacon fennálló árszintje volt a legfőbb oka annak, hogy a Jindal Saw már nem Indiában szerezte be a vasércet, másrészt pedig hogy a vasérc világpiaci árában bekövetkezetett emelkedés eredményeképpen a Jindal Saw ismét az indiai piacon szerezte be az általa felhasznált vasércet, meg kell jegyezni, hogy kétségkívül a Bizottságnak kell bizonyítania, hogy a vizsgálati időszakban támogatás állt fenn. Ugyanakkor, ha ezen időszakot követően valamely kedvezményezett arra hivatkozik, hogy a támogatás már nem áll fenn, vagy legalábbis abból e kedvezményezett már nem részesül, a bizonyítási teher megfordul.

192 Ebből következően, amennyiben – mint a jelen ügyben is – valamely vállalat azt állítja, hogy nem célja, hogy nyersanyagbeszerzései a lehető legjobb áron valósuljanak meg, ami ellentétes lenne minden gazdasági logikával, legalábbis olyan magyarázattal kell szolgálnia, amely alátámasztja e körülményt, amit a felperesek nem tettek meg, mivel nem közölték, hogy a Jindal Saw milyen okból hagyott fel azzal, hogy az indiai piacról lássa el magát, amennyiben a szóban forgó exportkorlátozások folytán a vasérc ára e piacon ismételten alacsonyabb volt a világpiacon alkalmazott árnál.

193 A fentiekre tekintettel ezenfelül a negyedik jogalap első részéhez kapcsolódó második kifogást mint megalapozatlant, ebből következően pedig a teljes első részt el kell utasítani.

– A negyedik jogalap második részéről, amely az alaprendelet 3. cikke 2. pontjának és 6. cikke d) pontjának, ebből következően pedig az ugyanezen rendelet 15. cikke (1) bekezdése harmadik albekezdésének a megsértésén alapul

194 A negyedik jogalap második részében, amely három kifogást foglal magában, a felperesek arra hivatkoznak, hogy a szóban forgó pénzügyi támogatások révén állítólagosan nyújtott gazdasági előny téves kiszámításával a Bizottság megsértette az alaprendelet 3. cikkének 2. pontját, 6. cikkének d) pontját, következésképpen pedig az említett rendelet 15. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdését.

195 Amint arra a Törvényszék a fenti 177. pontban emlékeztetett, az alaprendelet 3. cikke előírja, hogy támogatás akkor áll fenn, ha valamely kormányzat „pénzügyi támogatást” nyújt, és az azokból származó „gazdasági előny” átruházása megtörténik. Az említett rendelet 6. és 7. cikke rögzíti a címzettnek nyújtott „gazdasági előny” kiszámításának részletes szabályait.

196 Az áruk kormányzat általi nyújtásában megnyilvánuló pénzügyi támogatást illetően az alaprendelet 6. cikkének d) pontja lényegében azt írja elő, hogy az abban az esetben tekinthető gazdasági előny nyújtásának, ha annak nyújtása a megfelelő nagyságú díjazásnál alacsonyabb összeg megfizetése ellenében történik.

197 Ugyanezen rendelkezés határozza meg az alkalmazandó szabályokat, ha az adott termék vonatkozásában a termékvásárlás helye szerinti országban nem léteznek olyan uralkodó piaci viszonyok, amelyeket a megfelelő viszonyítási alapként lehetne használni. Ilyen esetben az érintett országban uralkodó piaci viszonyokat – a tényleges költségek, árak és az országban rendelkezésre álló egyéb tényezők alapján – egy olyan megfelelő összeggel kell kiigazítani, amely tükrözi a megszokott piaci viszonyokat, vagy adott esetben egy másik ország piacán vagy a világpiacon uralkodó, a kedvezményezett rendelkezésére álló feltételeket kell alkalmazni.

198 A jelen ügyben a megtámadott rendelet (230) és (231) preambulumbekezdéséből az következik, hogy a Bizottság a kedvezményezettek részére nyújtott gazdasági előny fennállását először is a vizsgálatban együttműködő két, az érintett terméket exportáló gyártó indiai termelő által előállított vasérc felvásárlási árának súlyozott átlaga kiszámításával állapította meg. E felvásárlási árat havi bontásban, az Indiában a bányából az üzembe történő szállítással együtt határozta meg. Az említett felvásárlási ár magában foglalta a szállítási költségeket, amelyek e két exportáló gyártó szállítási költségei átlagának megfelelően kerültek figyelembevételre. Az átlagos felvásárlási ár többek között a szállítási költségek vonatkozásában az üzem bejáratához szállított vasérc átlagos felvásárlási árának meghatározása érdekében az e két indiai vállalat által benyújtott és az ellenőrző látogatások során ellenőrzött számlák ügyletenkénti felsorolásában megadott árakon és mennyiségeken alapult (lásd az említett rendelet (232), (254), (257) és (260) preambulumbekezdését).

199 Másodszor, a Bizottság megfelelő referenciaárat határozott meg, hogy összehasonlítás útján megállapíthassa a gazdasági előny fennállását. Ennek érdekében, miután megállapította, hogy a szóban forgó, vasércre alkalmazott exportkorlátozások az indiai piacon megvalósult valamennyi ügyletet érintették, és hogy nem volt lehetséges annak meghatározása, hogy e korlátozások hiányában milyen felvásárlási ár lett volna irányadó e piacon, úgy határozott, hogy az alaprendelet 6. cikke d) pontja második albekezdése ii. albekezdésének megfelelően egy másik ország piacán vagy a világpiacon uralkodó, a kedvezményezett rendelkezésére álló feltételeket kell referenciaként alkalmazni (lásd a megtámadott határozat (235) és (240) preambulumbekezdését).

200 A jelen ügyben a Bizottság úgy határozott, hogy az Ausztráliában irányadó árakat veszi alapul, amit a jelen ügyben nem vitattak. Mivel nem álltak rendelkezésre az ausztráliai termelői árak, és figyelemmel arra a körülményre, hogy az indiai árak magukban foglalták a bányából az üzembe való szállítás költségeit is, a Bizottság helyénvalónak ítélte, hogy az ausztrál bányákból történő elszállítás költségeit, amelyeket az ausztrál vasércfelvásárlóknak kell viselniük, szintén bele kell foglalni a referenciaárba annak érdekében, hogy az értékesítési lánc ugyanazon szakaszában kerüljön sor az összehasonlításra, amely költségek helyett a Bizottság erre vonatkozó adatok hiányában valamely ausztrál kikötőbe történő fuvarozás költségeit használta fel (lásd a megtámadott rendelet (241) preambulumbekezdését).

201 Harmadszor, ennek alapján a Bizottság elvégezte az „indiai bányából indiai üzembe szállított (de ott ki nem rakodott) vasérc indiai belföldi átlagfelvásárlási árának” és a „bányából kikötőbe szállított (de ott ki nem rakodott) vasérc ausztrál belföldi felvásárlási árának” összehasonlítását (lásd a megtámadott rendelet (255) preambulumbekezdését). Álláspontja szerint az e két felvásárlási ár közötti különbözetnek az indiai termelők által a vizsgálati időszakban ténylegesen felvásárolt és az érintett termék gyártásához felhasznált vasérc mennyiségével való szorzata jelenti azt a „megtakarítást”,

amelyet a torzult indiai piacon vasércet vásárló indiai gyártók realizáltak ahhoz az árhoz képest, amelyet torzulás hiányában fizettek volna. Ez a teljes összeg jelenti az indiai kormány által a vizsgálati időszakban az indiai gyártóknak biztosított gazdasági előnyt (lásd az említett rendelet (258), (259) és (261) preambulumbekezdését).

202 Negyedszer, a vizsgálatban együttműködő egyes indiai termelők által kapott támogatás mértékének meghatározása érdekében a Bizottság az alaprendelet 7. cikke (2) bekezdésének megfelelően összehasonlította a támogatás teljes összegét az érintett termék vizsgálati időszak alatti teljes exportforgalmával, mivel a támogatás az érintett termék mindennemű gyártása tekintetében, nem kizárólag az exportra gyártás szempontjából jelentett gazdasági előnyt (lásd a megtámadott rendelet (262) preambulumbekezdését). A támogatás mértéke a Jindal Saw India esetében 3,91% volt (lásd az ez utóbbi rendelet (271) preambulumbekezdését).

203 Első kifogásukkal a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság megsértette az alaprendelet 3. cikkének 2. pontját és 6. cikkének d) pontját, amennyiben anélkül határozta meg a Jindal Saw részére nyújtott gazdasági előnyt, hogy figyelembe vette volna azon „kirakodási ár” formájában közölt valós költségeket, amely magában foglalja a vasérc felvásárlási árát, valamint a bánya és a Jindal Saw üzemei közötti szállítás költségeket. A felperesek álláspontja szerint nem volt helyénvaló a Bizottság részéről, hogy olyan átlagos felvásárlási árat vett alapul, amely „a bányából az üzembe történő szállítás[nak az Indiában irányadó] súlyozott átlagköltségét” foglalta magában.

204 A beavatkozó fél által támogatott Bizottság egyrészt arra hivatkozással vitatja e kifogás megalapozottságát, hogy a vasérc átlagos felvásárlási árának a kiszámítása, amely a vizsgálatban együttműködő két indiai exportáló gyártó által viselt szállítási költségek átlagának alapulvételével megállapított szállítási költségeket foglalta magában, arra irányult, hogy megállapítható legyen, hogy mi lett volna az India valamely bányájából származó vasérc ára, másrészt pedig hogy a viszonyítási alapnak tekintett, Indián kívüli árral való összehasonlítást illetően bármilyen más módszer a tényleges logisztikai költségektől, valamint az exportáló gyártó üzemei és a neki vasércet értékesítő bánya közötti, őket egymástól elválasztó távolságtól függően mesterséges előnyt vagy hátrányt idézne elő a vállalatok számára.

205 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a jelen ügyben a Bizottság jogszerűen állapíthatta-e meg, hogy mindkét, a vizsgálatban együttműködő indiai exportáló gyártó tekintetében gazdasági előny állt fenn, az Indiában irányadó olyan átlagfelvásárlási ár alapulvételével, amely nem az említett exportáló gyártók által viselt tényleges szállítási költségeket foglalta magában, hanem az e gyártók által közölt szállítási költségek alapján kiszámított „[szokványos] súlyozott átlagköltséget”.

206 Annak megállapítása érdekében, hogy az alaprendelet 6. cikkét, különösen annak d) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a Bizottság a gazdasági előny kiszámítása érdekében köteles figyelembe venni – amennyiben rendelkezésre áll – az egyes exportáló gyártók által fizetett egyedi árat, vagy olyan átlagár alapján is megállapíthatja e gazdasági előnyt, amely a vizsgálatban közreműködő exportáló gyártók által viselt költségek alapján megállapított átlagnak megfelelő szállítási költséget foglal magában, meg kell vizsgálni e rendelkezés szövegét, összefüggéseit és célkitűzését.

207 Először is emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 6. cikke „A címzettnek nyújtott előny kiszámítása” címet viseli. A „címzett” kifejezés, amely egyes számban szerepel, újra megjelenik e cikk bevezető mondatában. Másrészt a „címzettnek nyújtott előny” fordulatból az következik, hogy a gazdasági előny fennállásának megállapítása valamely meghatározott természetes vagy jogi személyhez kapcsolódik. Ebből az következik, hogy a gazdasági előnyt minden egyes címzett tekintetében azok helyzete függvényében kell megállapítani és kiszámítani.

208 Az alaprendelet 5. cikkéből továbbá az következik, hogy az említett rendelet 6. cikke a támogatás összegének kiszámítására vonatkozó alapelveket a „címzettnek nyújtott előnyként” határozza meg. Az említett alapelvek a kormányzat által rendelkezésre bocsátott részesedések, az általa nyújtott hitel és

hitelgarancia, valamint az áruk vagy szolgáltatások általa való nyújtása vagy vétele formájában biztosított pénzügyi támogatásokhoz kapcsolódnak. Ezen alapelvekkel összhangban előny áll fenn, ha konkrétan a címzett kedvezőbb feltételekkel részesül pénzügyi támogatásban, mint amely feltételek a számára a piacon hozzáférhetők.

209 Ami az áruk nyújtását illeti, az alaprendelet 6. cikkének d) pontja előírja, hogy csak akkor áll fenn előny, ha „az áruk […] nyújtása a megfelelő nagyságú díjazásnál alacsonyabb összeg megfizetése ellenében történik”, „[mivel a] díjazás megfelelő nagyságának megállapítását annak az ilyen áru- vagy szolgáltatásnyújtás, illetve vétel helye szerinti országnak a piacán uralkodó piaci viszonyok alapján állapítják meg (beleértve az árat, a minőséget, beszerezhetőségi szempontokat, az értékesíthetőséget, a szállítási és egyéb adásvételi körülményeket)”.

210 E megfogalmazásból az következik, hogy az „előny” meghatározása összehasonlítást foglal magában, valamint hogy ezen összehasonlításnak, mivel az a célja, hogy a díjazás megfelelő nagysága főszabály szerint az árunyújtás helye szerinti országnak a piacán uralkodó piaci viszonyok alapján kerüljön megállapításra, valamennyi olyan költségtényezőt figyelembe kell vennie, amely a kormányzat által nyújtott áru átvétele kapcsán a címzett részéről felmerül. A címzett számára ugyanis csak akkor áll fenn „előny”, ha a kormány által nyújtott pénzügyi támogatásnak köszönhetően az előnyösebb helyzetbe kerül, mint e támogatás hiányában lenne. Ennélfogva e rendelkezésből az következik, hogy a Bizottság által az előny kiszámításához alkalmazott módszernek a lehető legteljesebb mértékben lehetővé kell tennie, hogy abban a címzettnek ténylegesen nyújtott előny tükröződjön.

211 Márpedig meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben a Bizottság által a megtámadott rendeletben alkalmazott módszer eltér e céltól. Az ugyanis nem teszi lehetővé a Bizottság számára annak vizsgálatát, hogy minden egyes exportáló gyártónak ténylegesen nyújtottak-e előnyt, és hogy valamely meghatározott exportáló gyártó ténylegesen kedvezőbb helyzetbe kerül-e a kormány által biztosított pénzügyi támogatás folytán, mint annak hiányában lenne. Így a Bizottság azzal, hogy ezen exportáló gyártók tekintetében egyedi átlagos szállítási költségeket vett figyelembe, nem zárhatja ki annak lehetőségét, hogy ezen exportáló gyártók valamelyike nem részesül előnyben, különösen mivel az e gyártó által viselt valós szállítási költségek olyan szintűek, hogy a magához a terméknek a kedvező árához kapcsolódó minden nyereséget megszüntetnek.

212 Márpedig az alaprendelet 3. cikkének 1. és 2. pontjából az következik, hogy az exportáló gyártó tekintetében kizárólag azon esetben áll fenn támogatás, ha a kormány által nyújtott pénzügyi támogatás ténylegesen előnyt biztosít ezen exportáló gyártó részére.

213 Ebből következően az alaprendelet 6. cikke, figyelemmel annak szövegére, célkitűzésére, és azon összefüggésekre, amelyekbe az illeszkedik, az alapügyben szóban forgóhoz hasonló helyzetben – amelyben csak három exportáló gyártó került azonosításra, és amelyben közülük kettő működött együtt a vizsgálat során – nem értelmezhető úgy, mint amely lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy a vizsgálat során együttműködő két exportáló gyártó részére külön-külön nyújtott előnyt azon átlagos felvásárlási ár alapján számítsa ki, amely az e két exportáló gyártó által viselt szállítási költségek átlagának alapulvételével megállapított szállítási költségeket foglalta magában, nem pedig az e két exportáló gyártó által külön-külön ténylegesen viselt költségek alapján, ideértve a ténylegesen felmerült szállítási költségeiket is.

214 E körülmények között meg kell jegyezni, hogy nem zárható ki, hogy az egyéni előny ilyen kiszámítása annak megállapításához vezethetett volna, hogy a Jindal Saw a szóban forgó exportkorlátozások bevezetése folytán nem részesült gazdasági előnyben, ebből következően pedig hogy az alaprendelet 3. cikke szerinti feltételekre figyelemmel ezen exportáló gyártó tekintetében az említett korlátozásokhoz kapcsolódóan nem állt fenn támogatás.

215 Ezt a megállapítást a Bizottság által előadott érvek nem kérdőjelezhetik meg.

216 Ugyanez érvényes először is azon érvre, amely szerint az alkalmazott módszer használatát egy átlagár alapulvételével megállapított referenciaár olyan árral való összevetésének a szükségessége indokolta, amely maga is egy átlagáron alapult.

217 Abból a körülményből, hogy a Bizottságnak az alaprendelet 6. cikke d) pontja ii. alpontja alapján Indián kívüli referenciaárat kellett alkalmaznia, egyáltalán nem következett az, hogy ki kellett számolnia az India valamely bányájából származó vasérc átlagos felvásárlási árát.

218 Az alaprendelet ugyanis egyáltalán nem tesz különbséget az előny kiszámítása vonatkozásában az olyan helyzetekben, amelyekben a Bizottságnak e rendelkezést kell alkalmaznia.

219 E tekintetben nem lehet helyt adni a Törvényszék által pervezető intézkedések keretében feltett írásbeli kérdésekre a Bizottság által adott válaszban előadott érvelésnek, amely szerint egyrészt az „uralkodó piaci viszonyok” kifejezésnek, másrészt pedig az „uralkodó […] feltételek[…]” kifejezésnek az alaprendelet 6. cikke d) pontjában való alkalmazása, amely kifejezések az említett d) pont első bekezdésében, illetve ugyanezen d) pont második bekezdése ii. alpontjában szerepelnek, nem jelenti azt, hogy a referenciaárnak nem kell szükségképpen kapcsolódnia az exportáló gyártó helyzetéhez, ugyanakkor tükrözheti az uralkodó piaci feltételeket. A szóban forgó kifejezések a két esetben azon referenciaárra vonatkoznak, amelyet meg kell állapítani, nem pedig az áruk nyújtásában megnyilvánuló pénzügyi támogatás címzettje által fizetett árakra, amelyeket össze kell hasonlítani a referenciaárral annak értékeléséhez, hogy e címzett ténylegesen kedvezőbb árat tudott-e érvényesíteni, mint amelyet állami beavatkozás nélkül érvényesíteni tudott volna. Ezzel szemben e kifejezésekből egyáltalán nem következik, hogy kizárólag a címzett által fizetett, az „uralkodó piaci viszonyokat” vagy a „[…]piacon uralkodó […] feltételeket” tükröző árakat kell figyelembe venni annak megállapítása érdekében, hogy a címzett a kormányzat által nyújtott áru beszerzése érdekében a megfelelőnél alacsonyabb árat fizetett-e.

220 Másodszor, amint azt a felperesek megjegyezték, a gazdasági előny egyes exportáló gyártók vonatkozásában való esetleges fennállására irányuló vizsgálat érdekében azon költségek felhasználása, amelyeket e gyártók ténylegesen viseltek, és amelyek a tényleges logisztikai költségek, valamint az exportáló gyártó üzemei és a neki vasércet értékesítő bánya közötti, őket egymástól elválasztó távolság függvényében változnak, nem idéznek elő mesterséges előnyt vagy hátrányt. Az állítólagos támogatások hiányában ugyanis minden egyes exportáló gyártó számára ugyanazon előnyök és hátrányok állnának fenn, amennyiben ugyanazon szállítási költségeket kellene viselniük.

221 Harmadszor, a fellebbviteli bizottság által az „Egyesült Államok – szénacél – India” jogvitában elfogadott jelentésből (lásd a fenti 160. pontot) nem vezethető le, hogy a Bizottság egyetlen átlagár alapulvételével lett volna köteles összehasonlítás lefolytatására az indiai exportáló gyártókra vonatkozásában.

222 Épp ellenkezőleg, az e jogvitában elfogadott jelentésből az következik, hogy a vizsgálatot lefolytató hatóságnak ki kell tudnia igazítani a referenciaárat annak érdekében, hogy az tükrözze a piacon uralkodó feltételeket. Az említett jogvitában ugyanis a vizsgálatot lefolytató hatóság által kiválasztott referenciaár olyan szállítási módot tükrözött, amely a szolgáltatásnyújtás szerinti országban nagyon kevés ügyletet érintett, vagyis nem tükrözte a szóban forgó termékre általános körben alkalmazott szállítási költséget. A fellebbviteli bizottság megállapította, hogy ilyen esetben a vizsgálatot lefolytató hatóság által az „előny” kiszámításához alkalmazott módszernek a referenciaár tekintetében kiigazítások elvégzését kell lehetővé tennie annak érdekében, hogy az tükrözze a szóban forgó termékre a szolgáltatásnyújtás szerinti országban általános körben alkalmazott szállítási költséget. Meg kell állapítani, hogy e megfontolások egyike sem képezte akadályát annak, hogy a Bizottság két referenciaárat határozzon meg a jelen ügyhöz hasonló helyzetben, amely csak két olyan exportáló gyártót érintett, akik nem szükségszerűen ugyanazt a szállítási módot alkalmazták, ami lehetővé tette volna a Bizottság számára, hogy olyan beszerzési ár alapján végezzen összehasonlítást, amely minden egyes exportáló gyártó tekintetében az általa ténylegesen viselt szállítási költségeket foglalja magában.

223 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a Bizottság a Jindal Saw tekintetében a szóban forgó exportkorlátozásokból következő gazdasági előny fennállását az alaprendelet 6. cikke d) pontjának megsértésével határozta meg.

224 Márpedig a jelen ügyben, amint az a fenti 214. pontban tett megállapításból következik, ezen hiba annak megállapítását eredményezhette, hogy a Jindal Saw a szóban forgó exportkorlátozások bevezetése folytán előnyösebb helyzetbe került, mint amelyben ilyen gazdasági előny nyújtása nélkül lett volna.

225 Amint az a Törvényszék írásbeli kérdéseire a Bizottság által 2018. május 15-án adott válaszokból következik, a Jindal Saw részéről ténylegesen felmerült költségek ugyanis magasabbak voltak a Bizottság által figyelembe vett, átlagolt és a vasérc átlagos indiai felvásárlási árába belefoglalt szállítási költségeknél. Az e szállítási költségek között fennálló eltérésből az következik, hogy az az ár, amelyért a Jindal Saw az indiai piacon beszerezte a vasércet, valójában magasabb volt a Bizottság által a díjazás szintjének meghatározása érdekében elfogadott átlagos beszerzési árnál, ami elkerülhetetlenül befolyással volt arra az előnyre, amelyet ezen exportáló gyártó részére nyújthattak.

226 E körülmények között meg kell állapítani, hogy az említett hiba alkalmas arra, hogy kétségessé tegye a megtámadott rendelet jogszerűségét, érvénytelenné téve a Bizottság által magának a támogatásnak a fennállása vonatkozásában lefolytatott teljes vizsgálatot, ily módon a Bizottság nem igazolta jogszerűen azon következtetését, amely szerint a Jindal Saw által gyártott, érintett termék behozatalára kiegyenlítő vámot kell kivetni (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2011. október 25-i Transnational Company „Kazchrome” és ENRC Marketing kontra Tanács ítélet, T-192/08, EU:T:2011:619, 119. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

227 Következésképpen helyt kell adni a negyedik jogalap második része első kifogásának, anélkül hogy határozni kellene e második rész második és harmadik kifogásáról, amelyek az alaprendelet 3. cikke 2. pontjának és 6. cikke d) pontjának a megsértésén alapulnak, amennyiben a Bizottság tévesen véletlenszerűen választott ki néhány elemet a Jindal Saw szállítási költségei közül a szokványos átlagköltség kiszámítása érdekében, továbbá e rendelet 15. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdésén, amennyiben a Bizottság a megállapított kiegyenlíthető támogatásnál magasabb szinten rögzítette a kiegyenlítő vámot.

Az alaprendelet 8. cikke (1), (2) és (5) bekezdésének, valamint a 15. cikke (1) bekezdése harmadik albekezdésének a megsértésére alapított, ötödik jogalapról

228 Az ötödik jogalap keretében, amelyet annyiban kell vizsgálni, amennyiben az a megtámadott határozat még szélesebb körű megsemmisítését eredményezheti, a felperesek arra hivatkoznak, hogy az uniós gazdasági ágazatnak okozott kár fennállásának meghatározása a Bizottság részéről nem tényleges bizonyítékokon és tárgyilagos vizsgálaton alapult. Előadják, hogy a Bizottság sem ugyanazon kereskedelmi szinten, sem valamely megfelelő kereskedelmi szinten nem vetette össze az árakat a támogatott behozatalnak az említett gazdasági ágazat hasonló terméke árára gyakorolt hatására vonatkozó vizsgálat, pontosabban az érintett termékre vonatkozó áralákínálásnak az ezen gazdasági ágazat hasonló termékéhez viszonyított megállapítása érdekében, megsértve ezzel az alaprendelet 8. cikkének (1) és (2) bekezdését.

229 A felperesek szerint az érintett termékre vonatkozó áralákínálás kiszámításából levont következtetéseket a Bizottság az uniós gazdasági ágazatot ért kár meghatározásához és az e termék behozatala és maga a kár közötti okozati összefüggés megállapításához, továbbá a kárkülönbözet kiszámításához használta fel. Ebből következően az áralákínálás kiszámítása során elkövetett hibák befolyással vannak a megtámadott rendelet e többi elemére. Közelebbről, a túlzott mértékű kárkülönbözet megállapítása azzal a

következménnyel jár, hogy az e rendelet szerint megállapított kiegyenlítő vám meghaladja az említett gazdasági ágazatnak okozott kár elhárításához szükséges vám mértékét, megsértve ezzel az alaprendelet 15. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdését.

230 A beavatkozók által támogatott Bizottság vitatja ezen jogalap megalapozottságát. Arra hivatkozik, hogy a felperesek érvelése nem kellően egyértelmű. Ezenfelül, ellentétben azzal, amit a felperesek állítanak, az áralákínálás az árak ugyanazon kereskedelmi szinten és valamely megfelelő kereskedelmi szinten való összehasonlításának alapulvételével került kiszámításra.

231 A Bizottság hangsúlyozza, hogy az alaprendelet nem határozza meg az áralákínálás kiszámításának módját, és hogy az ítélkezési gyakorlat szintén nem ír elő speciális módszert annak kiszámítására.

232 A Bizottság továbbá emlékeztet arra, hogy az áralákínálás kiszámításához felhasznált valamennyi adatot az érdekelt felek bocsátották rendelkezésre.

233 A Bizottság ezenfelül előadja, hogy az ítélkezési gyakorlat szerinti értelmezésnek megfelelően nem vezethető le az alaprendeletből, hogy az áralákínálás kiszámításának a piacon fennálló tényleges verseny és az ügyfél nézőpontjának figyelembevétele érdekében valós árakon kell alapulnia, amint azt a felperesek állítják.

234 Végül a Bizottság arra hivatkozik, hogy a szóban forgó behozatali áralákínálás mindenesetre csak az egyike az uniós gazdasági ágazatot ért kár fennállására utaló körülményeknek, hogy a vizsgálatban közreműködő másik indiai exportáló gyártót illetően az áralákínálás vonatkozásában tett megállapításokat nem vitatták, és hogy a szóban forgó behozatal és az említett gazdasági ágazatot ért kár közötti okozati összefüggésre irányuló vizsgálat nemcsak az árra, hanem a mennyiségre is vonatkozó megfontolásokon alapul, mivel ez utóbbi megfontolások maguk is elegendő alapot szolgáltatnak valamely okozati összefüggés fennállásának a megállapítására.

235 A jelen jogalappal a felperesek éppen arra hivatkoznak, hogy a Bizottság az áralákínálás kiszámítása során olyan hibákat vétett, amelyek az alaprendelet 8. cikke megsértésének minősülnek, és érintik a megtámadott rendelet érvényességét.

236 Emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 8. cikkének (1) bekezdése szerint az uniós gazdasági ágazatot ért kár megállapítását valós bizonyítékra kell alapozni, és a kár megállapítása céljából elvégzendő vizsgálatnak ki kell terjednie egyrészt a támogatott behozatal mennyiségére és a támogatott behozatalnak az Unió piacain forgalmazott hasonló termékek áraira gyakorolt hatásaira, másrészt pedig az ilyen behozatalnak az említett gazdasági ágazatra gyakorolt hatásaira.

237 Ami közelebbről a támogatott behozatalnak az árakra gyakorolt hatását illeti, az alaprendelet 8. cikkének (2) bekezdése előírja annak vizsgálatát, hogy e behozatalok tekintetében az érintett uniós gazdasági ágazatok hasonló termékének az áraihoz képest valóban történt-e jelentős mértékű áralákínálás, illetve hogy az ilyen behozatal nem csökkenti-e más módon jelentős mértékben az árakat, vagy nem akadályozza-e jelentős mértékben olyan áremelés bevezetését, amelynek végrehajtása egyébként megtörténhetett volna.

238 Az alaprendelet nem határozza meg az áralákínálás fogalmát, és nem ír elő módszert ez utóbbi kiszámítására.

239 A szóban forgó behozatali áralákínálás kiszámítására az alaprendelet 8. cikke (1) és (2) bekezdésének megfelelően az uniós gazdasági ágazatot e behozatalok által ért kár fennállásának megállapítása érdekében kerül sor, és azt szélesebb értelemben e kár értékelése és a kárkülönbözet, vagyis az említett kár megszüntetéséhez szükséges mérték meghatározása érdekében használják. Az említett 8. cikk (1) bekezdése szerinti, a támogatott behozatalra vonatkozó vizsgálat lefolytatására irányuló kötelezettség az érintett termék ára és az említett gazdasági ágazat hasonló termékének az ára közötti

tisztességes összehasonlítás lefolytatását írja elő az Unió területén teljesített értékesítések során. Ezen összehasonlítás tisztességességének a biztosítása érdekében az árakat ugyanazon kereskedelmi szinten kell összevetni. Az eltérő kereskedelmi szinteken megállapított árak közötti, azaz a kereskedelmi szinthez kapcsolódó valamennyi költség figyelmen kívül hagyásával végzett összehasonlítás ugyanis szükségszerűen mesterséges eredményre vezet, amely nem teszi lehetővé az uniós gazdasági ágazatot ért kár pontos értékelését. Az ilyen tisztességes összehasonlítás az ezen gazdasági ágazatot ért kár kiszámítása jogszerűségének a feltételét képezi (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2011. február 17-i Zhejiang Xinshiji Foods és Hubei Xinshiji Foods kontra Tanács ítélet, T-122/09, nem tették közzé, EU:T:2011:46, 79. és 85. pont).

240 A megtámadott rendelet (293) preambulumbekezdése értelmében az alákínálási különbözet kiszámítására a jelen ügyben a következő módon került sor:

„A Bizottság a vizsgálati időszak alatti áralákínálást az exportáló gyártók és az uniós gazdasági ágazat által benyújtott adatok alapján határozta meg a következő tényezők összehasonlításával:

a) az uniós gyártók által az Unió piacán független vevők számára történő értékesítés során alkalmazott, terméktípusonkénti eladási árak gyártelepi szintre igazított súlyozott átlaga; valamint

b) az indiai együttműködő gyártóknak az uniós piacon, az első független vevő számára értékesített behozatalainak terméktípusonkénti, megfelelő súlyozott átlagára, amelyet költség, biztosítás, fuvardíj figyelembevételével (CIF-paritás alapján) állapítottak meg és megfelelőképpen kiigazítottak a behozatal utáni költségek tekintetében.”

241 A megtámadott rendelet (382) preambulumbekezdéséből az következik, hogy az e rendelet (293) preambulumbekezdésének b) pontja szerinti árak megfelelnek a dömpingellenes eljárás keretében képzett exportárnak.

242 Másrészt a Bizottság a megtámadott rendelet (301) preambulumbekezdésében továbbá megállapítja, hogy az érintett, a Jindal Saw által gyártott és az Unióban értékesített termék tekintetében az alákínálási különbözet súlyozott átlaga 30,9%-os volt, vagyis az az ár, amelyért a Jindal Saw e terméket az Unióban értékesítette, az uniós gazdasági ágazatot hasonló termékeinek az árához képest 30,9%-kal alacsonyabb volt.

243 Így a megtámadott rendelet (293) preambulumbekezdése arra mutat rá, hogy az árak összehasonlítására a kereskedelem azonos szintjén, vagyis az uniós gazdasági ágazat értékesítése tekintetében a gyártelepi szintű ár, a Jindal Saw értékesítései tekintetében pedig a CIF-referenciaár figyelembevételével került sor. Ugyanakkor a Törvényszék által pervezető intézkedések keretében feltett kérdéseket követően a Bizottság előadta, hogy ezen összehasonlításban valójában egyrészt az említett gazdasági ágazat tekintetében vagy a gyártási egységek gyártelepi szintű árai – amennyiben ezen egységek közvetlenül független felvásárlók részére értékesítettek –, vagy az értékesítési egységek gyártelepi szintű árai kerültek figyelembevételre, másrészt pedig a Jindal Saw tekintetében a CIF-referenciaár megfelelt a párhuzamos dömpingellenes eljárás keretében a dömpingkülönbözet megállapítása érdekében képzett exportárnak, figyelembe véve azon különböző kiigazításokat, amelyek különösen arra szolgálnak, hogy az érintett termék exportárát a Jindal Saw értékesítési egységeinek bármely részvételét megelőző állapotában mutassák.

244 A Bizottság e tekintetben azt állítja, hogy az uniós gazdasági ágazat értékesítési egységeinek értékesítéseit „gyártelepivel megegyező” értékesítéseknek kellett tekinteni, ily módon azok az alákínálás kiszámítása érdekében helyesen kerültek az említett gazdasági ágazat hasonló termékének „gyártelepi” értékesítéseként figyelembevételre. Ennélfogva az árak összehasonlítására ugyanazon kereskedelmi szinthez kapcsolódó árak között került sor.

245 Ez az álláspont nem fogadható el.

246 Még akkor is, ha a Bizottság a megtámadott rendelet (293) preambulumbekezdésében és a tárgyaláson arra hivatkozott, hogy az összehasonlítás keretében figyelembe vette az uniós gazdasági ágazat „gyártelepi” szintű árait, valójában az említett gazdasági ágazat első független vevőivel szemben érvényesített árakat hasonlította össze a Jindal Saw CAF-referenciaáraival.

247 Márpedig, mivel a Bizottság az első független vevőkkel szemben érvényesített árakat használta fel az uniós gazdasági ágazat hasonló terméke tekintetében, az árak ugyanazon kereskedelmi szinten való összehasonlítására irányuló követelmény azt is előírja számára, hogy ezen árakat a Jindal Saw termékei tekintetében is összehasonlítsa az első független vevőkkel szemben érvényesített árakkal.

248 Ezenfelül meg kell jegyezni, hogy a nem közvetlenül a gyártó, hanem a köztes értékesítési egységeken keresztül történő termékforgalmazás az ezen egységek részéről felmerült költségekkel és az azok által alkalmazott haszonkulccsal jár, ily módon az ez utóbbiak által a független vevőkkel szemben alkalmazott árak általában magasabbak a gyártók által a közvetlen értékesítéseik során az ilyen vásárlókkal szemben alkalmazott áraknál. Az értékesítési egységek által alkalmazott árak tehát nem vehetők egy tekintet alá a gyártók által alkalmazott árakkal.

249 Ebből következően a Bizottság, mivel az áraknak az áralákínálás kiszámítása keretében elvégzett összehasonlítása érdekében a fenti 244. pontból következően kizárólag az uniós gazdasági ágazat vonatkozásában vette egy tekintet alá az értékesítési egységek által a független vevőkkel szemben alkalmazott árakat és a gyártók által a közvetlen értékesítéseik során az ilyen vásárlókkal szemben alkalmazott árakat, e termék tekintetében megemelt, következésképpen kedvezőtlen árat vett figyelembe a Jindal Saw-val szemben, amelynek uniós értékesítéseire nagyrészt értékesítési egységek közvetítésével került sor, és amelynek helyzete e tekintetben eltért a vizsgálatban együttműködő másik exportáló gyártó helyzetétől.

250 Másrészt, ellentétben azzal, amit a Bizottság állít, nem vezethető le a 2011. november 30-i Transnational Company „Kazchrome” és ENRC Marketing kontra Tanács és Bizottság ítéletből (T-107/08, EU:T:2011:704), hogy az érintett terméket illetően a Bizottság köteles lett volna figyelembe venni szabad forgalomba bocsátáskor alkalmazott árakat, ami a jelen ügyben az indiai exportáló gyártók vonatkozásában a CAF-referenciaárnak felel meg.

251 Ezen ítélet 62. és 63. pontjából ugyanis az következik, hogy a Törvényszék abban az ügyben megállapította, hogy az árleszorítás kiszámításához a független vevőkkel kialkudott árakat, vagyis az e vevők által annak eldöntése kapcsán figyelembe vehető árakat kell felhasználni, hogy az uniós gazdasági ágazat vagy a szóban forgó exportáló gyártó termékeit vásárolják-e meg, nem pedig valamely közbenső szakasz árait.

252 A fenti megfontolásokból az következik, hogy mivel a Bizottság figyelembe vette a piacvezető uniós gyártóhoz kapcsolódó értékesítési egységek értékesítési árait az uniós gazdasági ágazat hasonló terméke árának a meghatározása során, ugyanakkor teljes egészében figyelmen kívül hagyta a Jindal Saw értékesítési egységeinek értékesítési árait az érintett, ez utóbbi által gyártott termék árának meghatározása során, nem tekinthető úgy, hogy az áralákínálás kiszámítására ugyanazon kereskedelmi szint árainak összehasonlításával került sor.

253 Márpedig, amint az a fenti 239. pontból következik, az árak ugyanazon kereskedelmi szinten való összehasonlítása az érintett termékre vonatkozó áralákínálás kiszámításának a jogszerűségére vonatkozó feltételnek minősül. Ebből következően az áralákínálásnak a Bizottság által a megtámadott rendelet keretében történő kiszámítását az alaprendelet 8. cikkének (1) bekezdésével ellentétesnek kell tekinteni.

254 Következésképpen a felperesek megalapozottan vitatták az áralákínálás Jindal Saw termékei vonatkozásában való kiszámítását.

255 A fenti megfontolásokból az következik, hogy a Bizottság által a Jindal Saw termékei vonatkozásában az érintett termék áralákínálásának kiszámítása keretében elkövetett hiba azzal a következménnyel járt, hogy az említett ár vonatkozásában olyan alákínálás került figyelembevételre, amelynek jelentősége, sőt fennállása nem került szabályszerűen bizonyításra.

256 Márpedig a megtámadott rendelet (338) preambulumbekezdésében a Bizottság hangsúlyozta, hogy alákínálás fennállását állapította meg. E rendelet (339) és (340) preambulumbekezdésében a Bizottság megállapította, hogy az érintett terméknek az uniós gazdasági ágazat által alkalmazottnál jóval alacsonyabb áron történő értékesítése, figyelemmel az alákínálás 30%-ot meghaladó mértékére, magyarázatul szolgált egyrészt az említett termék értékesítési volumenének és piaci részesedésének a növekedésére, másrészt pedig arra, hogy az említett gazdasági ágazat nem tudta fenntartható nyereségszintet biztosító szintre növelni értékesítési volumenét az uniós piacon. Az említett (340) preambulumbekezdésben a Bizottság ezen túlmenően megállapította, hogy uniós gazdasági ágazat árainak nagymértékben alákínáló behozatal jelentősen leszorította az árakat az uniós piacon, ami pedig megakadályozta az áremelkedést, amely egyébként bekövetkezett volna, és arra a megállapításra jutott, hogy azonos időszakban jelentkezett az uniós gazdasági ágazat árainak nagymértékben alákínáló említett behozatal, ezen gazdasági ágazat pedig jelentős kárt szenvedett el.

257 A megtámadott rendelet fenti 256. pontban hivatkozott preambulumbekezdéseiből az következik, hogy az e rendeletben kiszámításra került áralákínálás azon következtetésen alapul, hogy az uniós gazdasági ágazatot ért kárt az érintett termék behozatala okozta. Márpedig az alaprendelet 1. cikkének (1) bekezdésével és 8. cikkének (5) bekezdésével összhangban a támogatott behozatal és az uniós gazdasági ágazatot ért kár közötti okozati összefüggés fennállása a kiegyenlítő vám kivetése egyik szükséges feltételének minősül.

258 Ezenfelül, amint azt a felperesek a jelen rész harmadik kifogása keretében állítják, nem zárható ki, hogy ha az áralákínálást helyesen számították volna ki, a támogatás mértékének szintjénél alacsonyabb szinten határozták volna meg az uniós gazdasági ágazatot ért kár tekintetében fennálló különbözetet. Márpedig ebben az esetben, az alaprendelet 15. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdésével összhangban, a kiegyenlítő vám összegét olyan szintre kell csökkenteni, amely elegendő az említett kár elhárításához.

259 Ebből következően a jelen jogalap, amelynek helyt kell adni, olyan megfontolásokra vonatkozik, amelyek szükségesek annak megalapozásához, hogy a Jindal Saw által gyártott érintett termék behozatalára kiegyenlítő vámot vessenek ki, ily módon a fenti 226. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően e rendeletet a Jindal Saw-t érintő részében meg kell semmisíteni, anélkül hogy vizsgálni kellene a hatodik jogalapot.

A költségekről

260 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Bizottságot, mivel pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül a felperes részéről felmerült költségek viselésére.

261 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (3) bekezdése értelmében a Törvényszék elrendelheti, hogy az említett cikk (1) és (2) bekezdésében nem említett beavatkozó felek maguk viseljék saját költségeiket. A jelen ügy körülményei között úgy kell határozni, hogy a beavatkozó fél maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített első tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék az Indiából behozott alakítható öntöttvasból (más néven gömbgrafitos öntöttvasból) készült csövekre vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről szóló, 2016. március 17-i (EU) 2016/387 bizottsági végrehajtási rendeletet a Jindal Saw Ltd-t érintő részében megsemmisíti.

2) Az Európai Bizottság viseli saját költségeit, valamint a Jindal Saw és a Jindal Saw Italia SpA részéről felmerült költségeket.

3) A Saint-Gobain Pam maga viseli saját költségeit.

Pelikánová Valančius Nihoul

Svenningsen Öberg

Kihirdetve Luxembourgban, a 2019. április 10-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei 2

Az eljárás és a felek kérelmei 4

A jogkérdésről 5

A 2017. október 18-i észrevételek elfogadhatóságáról 5

Az ügy érdeméről 8

Az alaprendelet 10. cikkének és a védelemhez való jognak a megsértésére alapított, második jogalapról 8

Az alaprendelet 30. cikke (4) és (5) bekezdésének és a védelemhez való jognak a megsértésére alapított, hetedik jogalapról 10

Az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontja iv. alpontjának a megsértésére alapított, első jogalapról 14

– Az első jogalap első részéről, amely a „megbízásra” irányuló cselekmény fennállásának a megállapítása érdekében való téves jogi kritérium alkalmazásán, valamint nyilvánvaló értékelési hibákon alapul 14

– Az első jogalap második részéről, amely az alaprendelet 3. cikke 1.a) pontjának alkalmazása körében az e rendelkezés értelmében vett „pénzügyi támogatás” és az említett cikk 2. pontja értelmében vett „gazdasági előny” fogalmának összekeverésén alapul 20

A 40/94 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 4. cikke (2) bekezdése b) pontjának a megsértésére alapított, harmadik jogalapról 22

– A harmadik jogalap első részéről, amely a vasérc biztosításában megnyilvánuló támogatás nem egyedi jellegére vonatkozik 23

– A harmadik jogalap második részéről, amely a vasérc behozatalára kivetett adó formájában nyújtott támogatás nem egyedi jellegére vonatkozik 24

Az alaprendelet 3. cikke 2. pontjának, 6. cikke d) pontjának és 15. cikke (1) bekezdésének a megsértésén alapuló, negyedik jogalapról 25

– A negyedik jogalap első részéről, amely a megtámadott határozat 3. cikke 3. pontjának és 15. cikke (1) bekezdése második albekezdésének a megsértésén alapul 25

– A negyedik jogalap második részéről, amely az alaprendelet 3. cikke 2. pontjának és 6. cikke d) pontjának, ebből következően pedig az ugyanezen rendelet 15. cikke (1) bekezdése harmadik albekezdésének a megsértésén alapul 27

Az alaprendelet 8. cikke (1), (2) és (5) bekezdésének, valamint a 15. cikke (1) bekezdése harmadik albekezdésének a megsértésére alapított, ötödik jogalapról 32

A költségekről 36